

Bệnh Nhân Tâm Thần Sống Hơn Nhiều

Contents

Bệnh Nhân Tâm Thần Sống Hơn Nhiều	1
1. Chương 1: Ngồi Xuống Đây, Bọn Mình Cùng Thảo Luận Về Nấm	2
2. Chương 2: “...trong Lòng Bác Sĩ Bọn Họ Quan Trọng Hơn Tôi Sao?”	6
3. Chương 3: Bệnh Nhân Muốn Tự Sát	11
4. Chương 4: Đối Với Tôi Không Tốt, Đối Với Hắc Cũng Không Ổn	16
5. Chương 5: Thảm Kính Bình, Tôi Không Thể Đặt Hi Vọng Vào Hắc, Tôi Cũng Không Dám Có Hi Vọng	19
6. Chương 6: Khi Thị Giác Không Nhảy Bén, Thính Lực Càng Thêm Nhảy Cầm	24
7. Chương 7: “thịnh Dịch, Kỳ Thực Tôi Biết Em Là Người Ngoài Hành Tinh.”	29
8. Chương 8: Tôi Ngắc Đầu, Nở Nụ Cười, “là Anh A.”	35
9. Chương 9: “...không Có Em, Không Sống Nổi.”	39
10. Chương 10: “bác Sĩ Thịnh, Tôi Biết Trong Lúc Trị Liệu, Tôi Đã Sinh Ra Cảm Xúc Không Nên Có Với Anh, Đã Làm Phiền, Thật Xin Lỗi.	42
11. Chương 11: Sau Đó, Tia Ấm Ấp Ấy Đi Thoáng Qua Tôi	47
12. Chương 12: “tôi Và Hắc, Xưa Nay Không Có Bắt Đầu, Làm Sao Có Chuyện Chia Tay?”	50
13. Chương 13: “anh Đây Là, Thiếu Tình Yêu, Cho Nên Đến Chỗ Tôi Kiếm Thêm?”	55
14. Chương 14: “tôi Từ Hôn, Là Bởi Vì Tôi Đã Yêu Bác Sĩ Của Tôi, Thịnh Dịch.”	59

Bệnh Nhân Tâm Thần Sống Hơn Nhiều

Giới thiệu

Thể loại: Bệnh nhân tâm thần x Bác sĩ mang tâm hồn bà thím, hiện đại, đoản văn Tình trạng bản gốc

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/benh-nhan-tam-than-suong-hon-nhieu>

1. Chương 1: Ngồi Xuống Đây, Bọn Mình Cùng Thảo Luận Về Nấm

Tôi là Thịnh Dịch, là bác sĩ khoa tâm thần, ngày đầu tiên đi làm, tôi gặp một bệnh nhân rất đẹp giai.

Hắn thật sự rất đẹp, đặc biệt là lúc hắn mặt không cảm xúc nói với tôi về cây nấm, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, làm tôi nghĩ tới sát nhân đẹp giai biến thái giết người điên cuồng trong phim kinh dị mới xem tối qua.

“Bác sĩ, bác sĩ xem, nó mọc ra.”

Đối với bệnh nhân đột nhiên tiếp cận, tôi rất vui mừng, bởi vì để bọn họ cả người sung sướng là chức trách của thầy thuốc.

Mà vì nam nhân này thực sự quá đẹp, hắn lại cao hơn tôi rất nhiều, khi tôi lại gần, hơi thở vừa vụn thổi ra cổ tôi, làm tôi ngứa đến run người.

Cổ tôi rất mẫn cảm, nhìn ánh mắt trong veo của hắn, tôi đột nhiên chột dạ vì nội tâm xuất hiện ý nghĩ xấu xa.

Tôi chột dạ là bởi tôi có tiêu chuẩn đạo đức cao chứ không phải vì hắn quá đẹp.

Nhưng mà cmn hắn thực sự rất đẹp trai đấy, nếu như hắn không vừa nắm hai tai vừa thuyết phục tôi tin chúng là nấm thì càng đẹp hơn.

Nội tâm tôi vô cùng tiếc hận, lại không thể nói ra.

Tôi nhất định phải mỉm cười, ý vị sâu xa cùng hắn giao lưu.

“Há, anh còn thấy nơi nào có cây nấm nữa không?”

Hắn cảm thấy tôi hiểu được hắn cho nên rất vui vẻ, lông mày nhíu lại giãn ra, trong mắt thoáng hiện vẻ thâm thúy.

Thật đẹp giai quá điiii, tôi nhẹ nhàng an ủi trái tim nhỏ của mình.

“Còn có nơi này!”

Không nghĩ tới hắn vui vẻ không nắm hai tai nữa, tay rất nhanh nắm lấy đồng phục bệnh nhân lỏng lẻo của mình tuột xuống.

“Nơi này cũng có cây nấm!”

...

Bệnh nhân này, tại sao anh lại cởi quần ra?!

Nội tâm chịu đựng một cú bạo kích, tuyệt đối không được tức giận, tôi nhất định phải mỉm cười.

Tôi bình tĩnh dời tầm mắt, dùng tốc độ nhanh nhất kéo quần của hắn lên.

Ừm, hắn không chỉ có khuôn mặt rất đẹp, phía dưới cũng rất bá.

Hắn lại nỗ lực gỡ tay của tôi ra, đem “nấm” của hắn cho tôi xem.

Tôi căng thẳng tiếp tục tươi cười, sử ra toàn bộ sức lực bình sinh nắm lấy quần của hắn, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên.

“Không không không, tôi nhìn thấy rồi, thấy rồi, ha ha ha.”

Tôi lúng túng cười, nhìn hắn nở nụ cười thỏa mãn, tôi không chút nào dám buông lỏng lực tay, sợ hắn đột nhiên nhất thời hứng lên, cho tôi——

Xem nấm.

Thấy hắn không có dấu hiệu phản kháng, cứ cười ha hả ngồi trên ghế nhìn tôi, tôi âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Tiếp tục cười ý vị sâu xa.

“Bệnh nhân, sau này không nên tùy tiện cho người khác nhìn nấm của anh.”

“Tại sao?”

Nam nhân mày rậm mắt to nghiêng đầu nhìn tôi, vẻ mặt hồn nhiên, mà vì ngũ quan thâm thúy, không biết vì sao có chút tà mị.

Chắc chắc chắc.

Một tổng tài bá đạo tốt như vậy sao lại bị tâm thần chứ...

Tôi vừa ở trong lòng cảm thán, vừa nở nụ cười thánh thiện nhã nhặn, “Bởi vì nó rất... nó rất...”

Tôi bắt đầu không biết nên nói gì.

Bởi vì tính đặc thù của công việc, nhân viên y tế đều phải có tính kiên nhẫn, chúng tôi đều phải có tâm lí nói chuyện với người bệnh như đồ trẻ nhỏ.

Tôi nên dùng từ gì hình dung nắm của hắn đây?

To, dài, mạnh mẽ? Có khi còn cứng lên?

Không, thế này quá ảo diệu, không thích hợp với trẻ nhỏ.

“Bởi vì nó rất đặc biệt!” Tôi cẩn thận chậm rãi phun ra từng chữ.

“Nhưng Tiểu Minh nằm bên giường sát vách cũng có cây nắm!” Nam nhân biến lại thành dáng vẻ bình tĩnh như ban đầu cùng tôi trao đổi.

“Anh cho hắn xem nắm của anh rồi?!” Nói xong tôi mới phát hiện ngữ khí của mình có chút không đúng lắm, sao tôi lại thấy chua chua nhỉ?

Lần thứ hai tôi âm thầm khinh bỉ ý nghĩ đen tối của chính mình.

“Không không không, tôi xem của hắn, hắn nửa đêm rời giường khiêu vũ, vừa nhảy vừa sờ nắm của hắn.”

Hắn hình như nghe thấy ngữ khí của tôi không đúng lắm, vội vã xua tay giải thích.

Cuối cùng, không biết nghĩ gì mà hắn cười hì hì nói, “Tôi chỉ cho bác sĩ xem nắm của tôi thôi!”

Ha ha...

Tôi không hề có xiu xiu ước muốn được nhìn nắm của anh nhé, dù rằng anh rất đẹp, dù rằng nắm của anh cũng rất bá.

Tôi giơ tay lên nhìn đồng hồ trên cổ tay, thời gian nói chuyện với bệnh nhân sắp kết thúc.

“Được rồi, hôm nay chỉ tới đây thôi, khi đi ra ngoài nhớ gọi người kế tiếp vào nhé.”

Hắn không nhúc nhích, tôi kiên trì nhắc lại lần nữa.

Hắn cắn môi, lưu luyến hỏi tôi, “Bác sĩ còn khám tiếp nữa không?”

“Hôm nay thế này là được rồi.”

Tôi qua loa đáp lại, tôi không hy vọng bệnh nhân có chấp niệm với tôi, tôi chỉ hi vọng có một ngày bọn họ có thể khỏi hẳn, sau đó rời khỏi tôi hoàn toàn.

Chấp niệm không phải việc tốt, nó khiến con người ta điên cuồng.

Tôi không nghĩ tới hắn vẫn không nhúc nhích, đôi mắt đào hoa long lanh lóe lên ánh sáng nhỏ vun, “Nếu bác sĩ không khám nữa, tôi sẽ cho bác sĩ xem nắm của tôi.”

Nói là làm, nam nhân liền đứng lên.

Phản ứng đầu tiên của tôi là nắm chặt lưng quần của hắn, đề phòng hắn lại cho tôi xem nắm.

Tôi ngẩng đầu nhìn hắn, vừa vặn hắn cũng cúi xuống nhìn tôi, bốn mắt nhìn nhau. Lúc này tôi mới phát hiện vị trí của chúng tôi vô cùng vi diệu.

Tôi nở nụ cười, “Lần sau có thời gian tôi nhất định đến gặp anh, tôi nói thật đấy. Mà này, không được cho phép bất kì người nào xem nắm của anh, được không?”

Hắn hình như rất vui vẻ, lông mày giãn ra, vốn đã rất tuấn tú, bây giờ nhìn càng giống như hắn đang tỏa sáng.

Chói mù con mắt của tôi, chói mù mắt chó của tôi.

“Được, lần sau chúng ta cùng nhau xem nắm.”

Nói xong, một thằng đàn ông mét tám cứ thế nhảy nhảy nhót nhót rồi đi.

Để lại cho tui biểu cảm =. =|||

Gặp quý, ai thềm xem nắm với anh.

Tôi mất tập trung khép lại hồ sơ của hắn, trên mặt bìa, tên của hắn đang lờ lờ toả sáng.

Thăm Kính Bình.

Mợ nó ai đặt tên thế này?

Không trách hắn đẹp trai như thế.

Hự, chào tạm biệt các món nấm.....

Ngày thứ 14....

2. Chương 2: “...trong Lòng Bác Sĩ Bọn Họ Quan Trọng Hơn Tôi Sao?”

Ngày hôm nay bệnh nhân của tôi có hơi u buồn, nhưng khi hắn ngẩng đầu bốn mươi lăm độ nhìn trời ưu thương cmn đẹp trai chết người.

Khác với các bệnh nhân cùng đi tản bộ trong công viên, hắn như một diễn viên phim thần tượng.

Đúng, bệnh viện chúng tôi có một công viên lớn.

Mà nói là bệnh viện, không bằng nói là viện điều dưỡng 5 sao cao cấp, chuyên môn giải quyết vấn đề nan giải của các gia đình giàu có.

Ví dụ như bây giờ.

Tôi chậm rãi bước đi thong thả, sau đó ngồi xuống ghế dài, cẩn thận không chạm vào quần áo của hắn.

Tôi còn nhớ rất rõ sự kiện xem năm lần trước, nếu như tứ chi tiếp xúc quá thân mật làm kích thích đến hắn sẽ không tốt.

“Chào buổi sáng.”

Tôi rất tự tin về nụ cười của chính mình, tôi từng hai lần được tuyên dương bác sĩ có nụ cười đẹp nhất.

Tiểu Hắc ngồi đối diện với tôi trong phòng làm việc vô cùng ước ao vị trí của tôi, hết cách rồi, ai bảo hắn

mặt hần đen quá làm chi.

Mặt đen nhìn muốn đập cho một trận.

Bệnh nhân của tôi, Thẩm Kính Bình, không để ý tới tôi.

Tôi đương nhiên không thể nhụt chí, nhẹ nhàng trò chuyện là phương pháp tốt nhất, “Anh đang nhìn gì vậy?”

Lần này hần có phản ứng, liếc mắt nhìn tôi hừ lạnh một tiếng.

Nha, tôi hiểu.

Hần tức giận.

“Không còn sớm, giờ là buổi trưa rồi.”

Ngày hôm nay bệnh nhân của tôi hình như dòng suy nghĩ vô cùng rõ ràng, bình tĩnh tự nhiên phản bác tôi, tôi rất hưng phấn, chuẩn bị tận dụng thời cơ.

“Vậy buổi sáng anh làm cái gì?”

“Xem nắm.” Hần lạnh lùng nói một câu.

Tôi có cảm giác trời đất quay cuồng như muốn đổ sụp xuống, mà tôi không thể thể hiện vẻ mặt này trước mặt bệnh nhân, sẽ khiến bọn họ có cảm giác khó chịu, cho nên tôi kiên cường chống đỡ nở nụ cười, “Thế sao, haha.”

Thẩm Kính Bình vẫn luôn lạnh lùng nhìn tôi, cuối cùng, hần thở dài, “Cười khó nhìn như vậy, không cười còn hơn.”

Tôi có một linh cảm mãnh liệt, năm nay nếu tiếp tục bình chọn bác sĩ có nụ cười đẹp nhất, tôi chắc chắn giành quán quân.

Tôi vừa chuẩn bị mở miệng thì Thẩm Kính Bình thở dài, “Tôi đùa bác sĩ chơi thôi, ngày hôm nay tôi không xem nắm.”

Tôi phấn chấn, “Vậy anh làm cái gì?”

Thẩm Kính Bình không hề muốn trả lời câu hỏi của tôi, hắn u oán liếc tôi một cái, “Bác sĩ dặn tôi, không được cho người khác xem nắm, tôi cũng không muốn cho người khác xem nắm, bởi vì bọn họ không tin tôi có cây nắm dài, ngày hôm qua người mặt đen kia nói, nói hai bên đầu tôi không phải nắm mà là lỗ tai!”

Nam nhân càng nói càng oan ức, nhìn vô cùng đáng thương, tuy rằng mặt mày tinh xảo cộng với oan ức có chút không phù hợp, nhưng vẫn khiến người đau lòng.

Tôi vừa âm thầm nguyên rửa Tiểu Hắc không làm nên chuyện vừa an ủi hắn, “Không có chuyện gì, anh sẽ tốt lên thôi.”

Tôi không khẳng định, cũng không trực tiếp phủ định lời hắn nói.

Thế mà hắn méo miệng lườm tôi, “Bọn hắc không tin tôi không đến thăm thì thôi đi, tại sao đến bác sĩ cũng không muốn gặp tôi?”

Điều này làm tôi vô cùng hổ thẹn.

Tại sao tôi lại hổ thẹn nhỉ?

Tại vì ánh mắt Thẩm Kính Bình làm tôi rất áy náy.

Tôi kiên trì giải thích cho hắc, “Tôi dạo này rất bận, còn có những người khác cần chăm sóc a.”

“Ý bác sĩ là trong lòng bác sĩ bọn họ quan trọng hơn tôi?” Lòng mi dài chớp một cái, trong mắt nam nhân không còn oan ức, trên mặt treo lên biểu tình làm tôi có chút sợ hãi.

Tôi nhú lông mày, tâm tình hắc mỏng manh thay đổi quá nhanh, chứng tỏ cảm xúc không đủ ổn định, đây là chuyện tốt, nhưng cũng không tính là chuyện tốt.

Viện trưởng ngàn vạn nhắc nhở chúng tôi phải để ý bệnh nhân này từng li từng tí, không nên xem Thẩm Kính Bình như những bệnh nhân khác.

Bởi vì ý thức của hắc hỗn loạn đến bất ngờ.

Hắc đi leo núi dã ngoại, không cẩn thận trượt chân ngã xuống dưới núi, khi được phát hiện thì đầu hắc đập vào tảng đá lớn, loang lỗ máu.

Người may mắn còn sống, nhưng trí lực lại hạ thấp, thậm chí còn không bằng một đứa con nít.

Người nhà của hắn đưa hắn tới nơi này nhưng rất ít khi tới thăm, vô cùng đáng thương.

Đương nhiên, câu cuối này là y tá lén lút âm thầm nói với tôi.

Tôi nhìn nữ y tá một cái, nghĩ đến tướng mạo Thẩm Kính Bình, yên lặng ước lượng câu nói này đáng tin mấy phần.

Mọi người thường nhẹ dạ với những người có vẻ ngoài ưa nhìn hoặc các động vật dễ thương.

Tôi cau mày, so sánh nam nhân đang treo biểu tình oan ức với vẻ mặt lạnh tanh lúc nãy một chút.

Bệnh tình của Thẩm Kính Bình hình như có giảm bớt một ít, tính cách có phần thay đổi, nói rõ hắn có khả năng hồi phục trở lại như trước, nhưng nếu như trong quá trình điều trị xử lý không tốt, có thể sẽ mang đến kết quả hoàn toàn ngược lại, kích thích người bệnh bị ảnh hưởng nặng hơn.

Nói một cách đơn giản là vào lúc này tuyệt đối không thể để hắn bị kích thích.

“Không phải, anh quan trọng nhất.”

Tôi không thể làm gì khác hơn là ngẩng đầu lên, nhìn hắn liêu mạng cười, tôi dám nói, năm xưa hẹn hò với bạn gái tôi cũng chưa nghiêm túc như lúc này.

Hắn tựa hồ rất thích xem tôi cười, lông mày nhíu chặt lại giãn ra, làm ra vẻ vẫn rất thoải mái, “Thật không?”

“Thật, thật như vàng bốn số chín.”

Lời nói không mất tiền mua, tôi nở nụ cười không thay đổi, thuận miệng đáp lại hắn.

Thẩm Kính Bình tựa hồ rất vui vẻ, trong mắt như lấp lánh tia sáng nhỏ, cười híp mắt nhìn tôi, mím môi không nói lời nào.

Tôi bị cái nhìn của hắn làm cho có chút sợ hãi, đang muốn nói chuyện, trước mắt đột nhiên tối sầm.

Thẩm Kính Bình đột nhiên nghiêng đầu về phía tôi, bẹp một tiếng hôn lên môi tôi.

Mềm mại, cái hôn mang theo khí tức lạnh lạnh của hắn.

Tôi không phản ứng kịp, một giây sau lập tức cảm thấy vô cùng bi thương.

Mợ nó, bị bệnh nhân tâm thần quấy rối tình dục, kiện thế bắt nào đây?!

Mặc cho nội tâm bi thương rên thảm, trên mặt tôi vẫn duy trì biểu cảm nhẹ như mây gió.

“Ha ha.” Tôi lúng túng cười khan hai tiếng, yên lặng dịch ra một xú.

Thẩm Kính Bình vốn đang mím môi, mỉm cười nhìn tôi, thấy hành động của tôi, khóe miệng hạ xuống.

Tôi cắn răng dịch trở về.

Tên khốn này lại cười.

Tôi yên lặng nhắm hai mắt lại, như cô dâu nhỏ bị ăn hiếp.

Không khí đột nhiên yên tĩnh đến đáng sợ.

Tôi đang định bịa một cái cớ để tránh đi thì điện thoại trong túi áo blouse trắng đột nhiên rung lên.

Tôi cố nén tâm tình kích động lấy điện thoại ra, là tin nhắn của Tiểu Hắc.

Hình tượng Tiểu Hắc trong lòng tôi chưa bao giờ vĩ đại như lúc này.

“Gấp, nhanh đến!”

Tiểu Hắc trước mặt người khác luôn là một vẻ Thái Sơn không biến sắc, giờ lại gửi cái này, nhất định là gặp phải việc vướng víu tay chân.

Tôi nhú lông mày, thần sắc trở nên ngưng trọng.

“Làm sao vậy?”

Thẩm Kính Bình cắn môi, quan tâm nhìn tôi, nghiêng đầu lại đây muốn nhìn rõ điện thoại.

Tôi tiện tay đem đồ vật bỏ lại vào trong túi, “Có việc gấp, tôi đi trước.”

Thẩm Kính Bình không quá tình nguyện nhưng vẫn gật đầu một cái.

Tôi qua loa gật gật đầu, đứng dậy rời đi.

Ánh mắt nóng rực dán theo phía sau lưng, làm tôi cảm thấy hơi bất an, bước chân liền nhanh hơn vài bước.

Ngày thứ 13...

3. Chương 3: Bệnh Nhân Muốn Tự Sát

Ngày hôm nay tầng cao nhất bệnh viện lại náo động như trước.

Bởi vì ở đây, sẽ được xem không ít hành vi của bệnh nhân bị kích thích.

Mà người trước mắt này là hành vi mang khuynh hướng tự sát.

Hắn đứng ở sát lan can, đầu tóc xám trắng cầm dao đâm đưa, miệng bừa bãi nói vài câu không theo trật tự.

“... Đem vợ con tôi..... Đền mạng...”

Mắt của nam nhân lồi ra, khóe mắt đỏ như chảy máu.

Đôi mắt hắn không hề có tiêu cự nhìn đám người trước mặt, những người đang nỗ lực kéo hắn ra khỏi cơn kích thích.

Tôi lặng lẽ dịch đến bên cạnh Tiểu Hắc bên cạnh, “Chuyện gì vậy?”

Tiểu Hắc không thèm liếc tôi một cái, toàn bộ tinh thần đều tập trung lên người bệnh, ngắn gọn giải thích cho tôi, “Bị kích thích.”

Tôi nhú mày lại, “Không nên a.”

Tiểu Hắc cuối cùng cũng đem lực chú ý chia sang tôi một ít, ngữ khí căm giận, “Còn không phải là phước của vị chủ nhiệm mới tới kia, dựa vào bản thân có lý lịch tốt có thể giúp bệnh nhân chữa mù, còn nói cái gì phương pháp kích thích chữa bệnh tổng hợp, quý mới biết đó là phương pháp gì!”

Chủ nhiệm mới tới?

Tôi nghĩ nghĩ, à, là một nam nhân đẹp trai không kém Thẩm Kính Bình bao nhiêu.

Chính là người đang nói chuyện với bệnh nhân.

Tôi ngẩng đầu nhìn về phía hắn, nam nhân thân cao, áo blouse trắng bay phấp phới đầy khí thế.

Chắc chắn, quả nhiên là lãnh đạo.

Tiểu Hắc và hắn vẫn không hợp nhau lắm, tôi cũng không biết tại sao.

Mà lãnh đạo thì rõ ràng không thể đắc tội.

Tôi cười khan, “Vậy bây giờ thế nào rồi?”

“Không biết.” Lực chú ý của Tiểu Hắc quay trở lại trên người bệnh nhân, cắn môi, “Có vẻ không quá lạc quan.”

Người bệnh kia mới nhập viện, thực ra tôi từng làm trị liệu tâm lý khai thông cho hắn, suy nghĩ của hắn đã từng có một chút ý thức than thở.

Hắn cũng đã từng là một người có tiền có thế, muốn gió có gió muốn mưa có mưa, mà lại bị hại đến không thể chống trả bởi tay chân đồ kị.

Vào một ngày mưa, có một kẻ mưu đồ đã lâu đến nhà hắn, vợ hắn tay trái gà không chặt ở nhà một mình, không ai biết đã phát sinh chuyện gì.

Sau đó kẻ kia đem băng hình phát cho hắn xem, trong cơn tức giận hắn vợ lấy bút máy trên bàn đâm vào mắt của kẻ kia.

Sau đó, hắn phát điên.

Người trong nhà dùng hết thủy tài sản còn lại đưa hắn tới nơi này, nổi sĩ nhục gia tộc làm bọn họ không góc đầu lên được, cho nên chọn cách đơn giản không quản nữa, ngược lại số tài sản kia cũng đủ cho hắn sống hết đời ở đây.

Hắn già đi rất nhanh, gần như một ngày già thêm một tuổi, đầu tóc xám trắng bây giờ của hắn nghiêm trọng hơn so với lần trước tôi gặp hắn.

Khi tâm tình tốt, hắn nhiều lần lẩm bẩm với tôi rằng vợ hắn đang chờ hắn về nhà, con gái yêu của hắn đang đứng ở góc đường cửa tiệm bán Bánh tart trứng.

Khi tâm tình không tốt, cả người run rẩy, vươn móng tay cào da của chính mình, “Vợ, con gái, da hai người có đau không?”

Hắn như đang nhắc lại, cũng như là đang chất vấn tôi.

Tôi làm sao biết có đau hay không, tôi chỉ biết rằng hắn rất đau, đau đến không thể chết đi.

Cuộc đời là như vậy, trong phút chốc long trời lở đất, con người chỉ đành bất lực, bởi vì không thể làm gì để thay đổi.

Mặc dù biết không nên hỏi, nhưng tôi biết khá nhiều về chuyện của hắn, bởi vậy sinh ra tâm lý đồng cảm, đối với hắn phần đồng cảm này so với người khác nhiều hơn mấy phần.

Tôi và Tiểu Hắc tiến lên trước một đoạn bên cạnh hắn nhưng với khoảng cách hai bước chân, hắn không nhìn thấy chúng tôi, chúng tôi lại có thể nghe rõ ràng hắn và chủ nhiệm đang nói cái gì.

“Không, không được, tôi muốn đi cùng với bọn họ!”

Chủ nhiệm bình tĩnh đứng đối diện hắn, gương mặt lạnh lùng, “Sau đó thì sao, anh muốn nói với bọn họ cái gì?”

“Nói, nói cái gì?” Đôi môi hắn run rẩy, ngập ngừng nói.

“Nói anh nhu nhược, nói anh sống một mình không nổi, nói anh quên mất mong muốn của bọn họ, ” chủ nhiệm hừ lạnh nói, “Anh cảm thấy mình xứng làm một thẳng đàn ông hả?”

Hắn rùng mình một cái, bàn tay cầm dao găm bỗng run rẩy, tập trung tinh thần nghe người đối diện nói.

Tôi hơi kinh ngạc, bệnh nhân đang dần dần bình tĩnh lại.

Tiểu Hắc hừ lạnh một tiếng, “Coi như có vài kĩ năng.”

“Vậy, vậy tôi còn có thể làm như thế nào, kẻ kia, hắn, khi hắn làm vậy với vợ con tôi...”

Hắn nói không được nữa, quá khứ tàn khốc sinh trưởng như dây leo, quấn chặt lấy hắn làm hắn không cách nào thở được.

Không bằng chết đi.

“Nhưng anh đã báo thù không phải sao, ăn miếng trả miếng, anh còn muốn làm gì nữa, anh đang hổ thẹn.”

Nhất châm kiến huyết!(1)

Hắn giống như lên cơn điên, tiến lên phía trước vài bước, dần dần đi sát lại lan can, đoàn người lập tức lui về phía sau, chừa lại đầy đủ không gian.

“Đúng, tôi hổ thẹn, cảm giác mất đi người thân anh có hiểu không, đau đớn khắc sâu trong tâm khảm!” Trong mắt hắn không cách nào che giấu bi thương, thế nhưng suy nghĩ của hắn dần dần rõ ràng lên, lời nói với chủ nhiệm cũng bắt đầu có lô-gic.

“Tôi hiểu.” Chủ nhiệm lạnh lùng phun ra hai chữ.

Tiểu Hắc tựa hồ có hơi kinh ngạc, hắn trợn to mắt nhìn chủ nhiệm, mím chặt môi.

Làm bác sĩ, tôi đặc biệt mẫn cảm, tôi cảm thấy giữa hai người này có gì đó không bình thường cho lắm.

Mà lực chú ý của tôi lúc này đều ở trên người bệnh kia, cho nên không tiếp tục nghĩ về cái không bình thường đó.

“Anh hiểu, anh biết nỗi thống khổ của tôi, thế thì làm ơn để tôi chết đi!” Hắn nói, từng bước một xô dịch sát ra lan can.

Đoàn người hít vào một ngụm khí lạnh, riêng chủ nhiệm vẫn không nhúc nhích, vóc người hắn cao gầy băng lãnh hệt như lưỡi dao.

“Sống sót, so với chết vì tai nạn...”

Hắn từ từ nói.

Chân bệnh nhân hơi ngưng lại, hắn nhìn chăm chú vào chủ nhiệm, hai người nghiêm túc nhìn đối phương, đột nhiên, hắn nở nụ cười, “Một lần không chết, làm sao biết...”

Hắn còn chưa nói hết, tôi lập tức phát hiện là lạ chỗ nào, bước lên phía trước một bước.

Quả nhiên, hắn muốn tự sát!

Tôi không kịp lựa chọn, chạy nhanh về phía hắn, hắn kinh ngạc nhìn tôi đột nhiên xông tới, tôi nhân cơ hội đẩy hắn quay ngược trở lại cách xa lan can.

Vốn định giữ vững thân thể, lại chân trái quàng chân phải, cả người tôi nghiêng ra ngoài lan can.

Hắn nằm nhoài trên sàn nhìn tôi, đại khái là đang muốn nghĩ xem tôi từ đâu mọc ra.

Đại ca à, tôi vì huynh mà phải chết, huynh đổi về mặt khác đi được không?

Giây phút cái chết kề cận, tôi không có lòng thanh thản nghĩ lại những việc đã xảy ra, có lẽ trong giây phút này đến quá cấp tốc, thời gian để nghĩ lại cũng không có.

Đầu óc trống rỗng.

Tay đột nhiên căng thẳng, tôi kinh ngạc nhìn về phía đỉnh đầu, đối diện với một đôi ánh mắt đen láy.

Thẩm Kính Bình.

Hắn vất vả kéo cánh tay của tôi, nửa người vất lên lan can, sự việc xảy ra quá nhanh, những người khác không kịp phản ứng, chỉ có hắn, lẻ loi.

Treo trên lan can cùng tôi.

Hắn nhìn tôi, gian nan nở một nụ cười bé nhỏ, hiện trên khuôn mặt đẹp trai, vô cùng bắt mắt.

Trong nháy mắt, tim đập thành thạch như trống đánh.

Mẹ ơi, hình như con lại yêu rồi...

Ôi thần linh ơi, người con yêu mắc bệnh thần kinh.

Chú thích:

(1) Thành ngữ Trung Quốc, nghĩa là nói một câu trúng tâm sự trong lòng a.k.a trúng tim đen.

Ngày thứ 12....

4. Chương 4: Đối Với Tôi Không Tốt, Đối Với Hắn Cũng Không Ổn

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Nhìn Thẩm Kính Bình, trong đầu tôi đột nhiên xuất hiện một câu nói.

Thiên đường có đường không đi, địa ngục không cửa lại xông tới.

Thẩm Kính Bình cuối cùng vẫn là vô lực cùng tôi té xuống.

Ngoài ý muốn, chúng tôi không té đập đầu xuống đất chết, mà là rơi xuống lưới an toàn được giăng sẵn.

Đây không phải là mấu chốt.

Mấu chốt là tôi cùng Thẩm Kính Bình cơ hồ đều phải tứ chi dán chặt.

Hắn chớp chớp đôi mắt long lanh nước, cẩn thận từng li từng tí một nhìn tôi, “Bác sĩ không sao chứ?”

Tôi lắc lắc đầu, nhìn ánh mắt ẩn tình của hắn, có chút suyễn khí, muốn nói lại thôi, “Anh...”

“Hả?”

Chớ suy nghĩ quá nhiều, tôi thật sự bị áp đến suyễn khí.

“Anh, anh có thể dịch sang bên cạnh một tí được không?”

Cơ thể Thẩm Kính Bình cao to cường tráng cứ thế đè lên thân thể mỏng manh nhỏ bé của tôi, làm tôi không chịu nổi, đành tạm nghiêng đầu qua một bên, tận lực không nhìn thẳng mắt Thẩm Kính Bình, tay vỗ vai hắn.

“Nhanh nào.”

Lại tới nữa rồi, Thẩm Kính Bình trưng ra vẻ mặt mềm mại, đôi mắt ướt át, mang theo ai oán.

Tôi kiên trì giữ đầu nghiêng sang một bên.

Tự động đem giây phút động tâm vừa rồi đổ cho a-đrê-na-lin bạo phát trong giây phút sống còn, tôi tận lực trưng ra bản mặt lạnh lùng, lặp lại lần nữa.

“Bệnh nhân?”

Thẩm Kính Bình thấy tôi không chút nào phản ứng với ý tứ của hắn, mặt mày chậm rãi lạnh xuống, hắn không nhúc nhích, cứ như vậy lẳng lặng nhìn tôi.

Mịa nó, anh nhìn tôi làm gì?

Tôi đột nhiên có cảm giác sợ hãi không lí do.

Tinh thần rất nhiều người bệnh đều mang chấp niệm, bọn họ sẽ đối với chuyện nào đó hoặc người nào đó đặc biệt cố chấp.

Tôi không hề hi vọng Thẩm Kính Bình có chấp niệm gì với tôi.

Đối với tôi không tốt, đối với hắn cũng không ổn.

Quan hệ giữa tôi và hắn như hai người qua đường, tôi là bác sĩ, hắn là người bệnh.

Tôi cực kỳ cấp tốc muốn dây ra khỏi thân hắn, nhưng bởi quá gấp, tôi cọ một cái, hắn liền hừ một tiếng.

Sức hút của trái đất, không có biện pháp.

“Thịnh Dịch.” Hắn biết tên tôi, hắn rất ngốc, nhưng năng lực cơ bản vẫn có.

Ánh mắt Thẩm Kính Bình có chút phức tạp, mang theo vài phần mờ mịt cùng nhẩn nại, cứ như vậy nhìn tôi, “Năm của tôi làm sao vậy?”

Hắn không nhắc tới tôi cũng quên mất năm này nọ.

Ha ha.

Tôi trong lòng cười lạnh.

Có thể làm sao, đoán chừng là năm kim châm lắc(1) mình hóa thành năm đầu khỉ(2) chứ gì.

Đều là đàn ông, tôi đương nhiên biết hắn bị làm sao, cho nên, tôi không dám nhúc nhích, thế mà vẫn cảm nhận rõ ràng thứ gì đó cứng rắn nóng bỏng chạm vào đùi.

Tôi tê một chút, không dám nhúc nhích, cắn chặt hàm răng, ép đến cơ thể căng thẳng, tận lực không nghĩ xem đó là vật gì.

Thẩm Kính Bình chớp mắt một cái, nhìn tôi không nói, hắn sợ mình nói sai cái gì, lại chớp mắt một cái, cẩn thận từng li từng tí lúng túng nói, “Có phải là năm thành thực không? Thịnh Dịch, anh sờ.”

Tôi sờ cái đầu anh =.,=

Biểu hiện lúc này của hắn quá mức chân thật, làm tôi quên luôn hắn vốn là người có ý thức hỗn loạn.

“Thật khó chịu a.” Hắn thử giật giật, chậm rãi cọ lên thân thể tôi.

Tôi “Ừ” một tiếng, vẻ mặt bình tĩnh rất cục bẻ nát, lại không dám nói lớn tiếng, nhỏ giọng thăm thì, “Con mẹ nó anh đừng nhúc nhích.”

Thẩm Kính Bình lập tức bất động, bĩu môi vùi đầu vào cổ tôi.

Tôi trong lòng không ngừng kêu khổ, bên cạnh đột nhiên vang lên giọng nói trào phúng của Tiểu Hắc, “Nhá, si nam liệt nữ, làm ơn tạm dừng vở diễn sinh ly tử biệt này giúp tôi được không?”

Tôi một lần nữa sâu sắc cảm thấy Tiểu Hắc là món quà thần tiên ban tặng cho tôi.

Tôi đẩy Thẩm Kính Bình một cái, “Mau đứng lên.”

Lưới an toàn đối diện với cửa sổ hành tang tầng cao nhất, một đám người đang chờ chúng tôi, Tiểu Hắc đứng ngay phía trước đám người đó, cười như không cười.

Thẩm Kính Bình như không nhìn thấy đám người kia, nghe tôi nói mới chậm rãi bò dậy, nắm lấy cánh tay Tiểu Hắc đuổi ra nhảy vào trong hành lang.

Tôi hít thở sâu, tận lực bỏ qua tiểu huynh đệ cũng đang chậm rãi thức tỉnh.

Trèo qua cửa sổ mới phát hiện người đầu đã tản đi, chỉ còn dư lại Tiểu Hắc đang chờ tôi một bộ thiếu kiên nhẫn, còn có chủ nhiệm lẳng lặng đứng bên cạnh.

Chủ nhiệm vừa nhìn thấy tôi liền đánh tới, thành ra tôi mới bị Thẩm Kính Bình áp đến không còn nửa cái mạng suýt thì đứng không nổi.

“Tiểu Thịnh, không sao chứ?” Chủ nhiệm mặt căng thẳng, không còn đáng đáp bình tĩnh tự nhiên khi đối mặt với bệnh nhân.

A?

Chủ nhiệm tà mị cuồng quyền rơi đầu rồi?

Bệnh nhân thần kinh vẫn luôn im lặng lạnh lùng nhìn đột nhiên sấn lại đây, nhìn chủ nhiệm lôi kéo tay của tôi, lại nhìn vẻ mặt không tình nguyện của tôi, cứ thế chu môi gỡ tay chủ nhiệm ra.

Chủ nhiệm cũng không kinh ngạc, cười híp mắt nhìn sắc mặt căng thẳng của Thẩm Kính Bình, sau quay sang nhìn tôi, “Tiểu Thịnh a, cậu vì y học mà hiến thân, thực sự là làm người kính nể.”

Tôi cảm thấy lời này có chỗ không đúng lắm, nhưng lại nói không ra không đúng chỗ nào, nhất thời quên mất tay vẫn bị Thẩm Kính Bình nắm chặt.

Tuy rằng nghe không hiểu nhưng lãnh đạo nói nhất định phải phụ họa theo, cho dù tôi mới từ bên bờ sinh tử trở về, vấn đề thường thức này vẫn có thể phản ứng kịp.

“Vâng vâng, chủ nhiệm nói rất đúng.”

Chủ nhiệm cười như một con hồ ly, liếc mắt nhìn Tiểu Hắc bên cạnh vẫn luôn lạnh lùng, “Cậu xem, thật tốt.”

“Tào lao.” Tiểu Hắc không để ý đến hần nữa, chuyển sang tôi, “Anh làm tôi sợ muốn chết, may là Bạch ——”

Tiểu Hắc đột nhiên dừng lại, tí nữa thì cắn phải lưỡi của mình.

“May là chủ nhiệm nói với tôi có biện pháp phòng hộ, vừa rồi chỉ là một vở kịch dựng lên để điều trị cho bệnh nhân.”

Hần tự nhiên nói, hoàn toàn không để ý đến chủ nhiệm đang nhích lại sát cạnh.

Mà không đợi chủ nhiệm lại đây, Tiểu Hắc như gấn ra đa trên người, hần không nhìn chủ nhiệm, hỏi tôi, “Có đi không?”

Tuy rằng chân tôi vẫn đang mềm nhũn, nhưng tôi dám chắc nếu tôi nói không Tiểu Hắc nhất định xem tôi như bệnh nhân tâm thần mà kéo đi.

Hơn nữa, bên cạnh tôi còn có một quả bom hẹn giờ, cho nên tôi vội vội vã vã gật đầu, “Đi.”

Tôi nói xong, Tiểu Hắc cứ thế xoay người rời đi, một cái liếc mắt cũng không cho chủ nhiệm.

Tôi như cô vợ nhỏ đi theo sau.

Để lại hai người ngây ngốc nhìn chúng tôi đi xa.

Nửa ngày, chủ nhiệm nhìn Thẩm Kính Bình bên cạnh trầm mặc không nói, hơi có chút thương tiếc anh hùng.

“Không dễ dàng đâu, cả ngày giận dỗi.”

Thẩm Kính Bình không hiểu, nghiêng đầu liếc mắt nhìn hần.

Chủ nhiệm sờ sờ cằm của chính mình, “Anh vì sao phải tới đây?”

Chú thích:

(1) nắm kim châm:

(2) nắm đầu khỉ:

5. Chương 5: Thảm Kính Bình, Tôi Không Thể Đặt Hi Vọng Vào Hấn, Tôi Cũng Không Dám Có Hi Vọng

Tôi là Thịnh Dịch, là một bác sĩ khoa tâm thần, hôm nay tôi tránh né người bệnh của tôi.

Quá khó khăn, làm tôi như nghẹt thở.

Hấn chắc chắn không phải thương nhân, là FBI mới đúng.

Tôi ăn cơm, hấn bưng khay đồ ăn xuất hiện ở bên cạnh tôi, cười híp mắt, “Thịnh Dịch, muốn ăn cái gì?”

Tôi trực ban, hấn ngồi xổm bên cửa chờ tôi y như một con Husky, “Thịnh Dịch, em đến rồi?”

Thậm chí tôi đi WC, hấn cũng xuất hiện ở bên cạnh.

“Thịnh Dịch...”

Tôi fuck!

Tôi nhanh chóng kéo quần lên, luống cuống tay chân kéo phéc mơ tuya, xém chút thì kẹp phải hạnh phúc nửa đời sau.

Bi phẫn quay đầu nhìn hấn, trên người mang đồng phục bệnh nhân chỉnh tề, nhưng trên mặt lại treo biểu tình lấy lòng.

Nói thật, nhìn bộ dạng này của hấn tôi vô cùng khó xử.

Nhưng nếu tương lai tôi bị tổn thương, ai sẽ an ủi tôi đây?

Thẩm Kính Bình, tôi không thể đặt hi vọng vào hấn, tôi cũng không dám có hi vọng.

Chờ đến khi hấn bình thường trở lại, hấn có còn nguyện ý cùng tôi?

Tôi không còn trẻ, tôi chờ không nổi.

Thẩm Kính Bình cũng không chờ nổi.

“Anh, có việc gì?” Tôi cúi đầu, quyết định không nhìn Thẩm Kính Bình.

“Thịnh...” Hấn nhỏ giọng lúng túng.

Mỗi lần hấn gọi tên tôi đều cảm thấy rất phiền, tôi cắt ngang hấn, “Gọi tôi là bác sĩ!”

Nói xong mới phát giác ngữ khí của mình quá nghiêm khắc, hướng hồ tôi cũng không nên làm cho tâm lý hấn căng thẳng.

“Có chuyện gì?” Tôi bảo trì vẻ mặt giải quyết việc chung, sửa sang xong thân thể mới xoay người nhìn hấn.

Thẩm Kính Bình nhìn tôi, nhìn nửa ngày, làm tôi xém nữa thì mắt kiên nhẫn nghênh ngang rời đi mới mềm mại nói.

“Tôi nhớ em.”

Tôi thở dài.

Không phải bên ta ý chí không kiên định, là do quân địch cmn quá giảo hoạt.

“Thẩm Kính Bình, ngoan ngoãn tiếp thu trị liệu, rời đi nơi này sớm chút.”

Rời khỏi tôi, khi tôi còn chưa thay đổi tâm ý.

“Tôi biết, Không Công đã nói với tôi.”

“Không Công?” Tôi theo bản năng hỏi lại.

“Là người đứng trong hành lang với tôi hôm đó.” Thẩm Kính Bình nói câu nói này rất nghiêm túc, trên mặt một biểu tình cũng không có, làm tôi phảng phất như thấy một người khác.

Tôi nghĩ nghĩ, gập ghềnh trắc trở nói, “Chủ, chủ nhiệm?”

Thẩm Kính Bình suy nghĩ một chút, lí giải đại khái ý của tôi, “Ừ.”

Chủ nhiệm gọi là Không Công, ha ha ha ha ha.

Tôi im lặng ghi nhớ điều này trong đầu, lát nữa nhất định phải tám với Tiểu Hắc.

Một lát sau, Thẩm Kính Bình thấy tôi không nói lời nào, hắn cũng không nói, đứng tại chỗ nhìn tôi.

Tôi lẽ ra nên thừa cơ hội này quay đầu rời đi.

Ngàn sai vạn sai cả đời không sai lại sai vào ngay lúc này, tôi hỏi một câu, “Anh không đi?”

Thẩm Kính Bình lắc đầu một cái, “Đau.”

Làm bác sĩ đều mắc bệnh nghề nghiệp, cho dù tôi là bác sĩ khoa tâm thần, “Đau ở đâu?”

“Nằm.”

Tôi quay đầu bước đi.

Phía sau truyền tới thanh âm râm rì của Thẩm Kính Bình, “Nằm rất đau, Thịnh Dịch.”

Bước cuối cùng vẫn không đi ra khỏi WC.

Thôi, nhận mệnh.

Tôi xoay người lại, nghiêng răng nghiêng lợi, “Xảy ra chuyện gì?”

Thẩm Kính Bình rất vui vẻ, nhưng nhìn tôi đen mặt, lại không dám biểu lộ ra, trong đôi mắt sáng lấp lánh, “Lúc này có mấy người ngồi bên giường đối diện xem cái gì mà hội động tiểu nhân(1), lôi kéo tôi cùng xem,

sau đó tôi rất đau.”

“Hội động tiểu nhân?”

Thẩm Kính Bình tựa hồ không biết nên miêu tả như thế nào, sau đó thẳng thắn chạy tới, đè tôi lên tường.

Sức lực của hắn lớn đến kinh người, nắm chặt tay tôi đặt lên trên đỉnh đầu, may thay WC bệnh viện chúng tôi đạt trình độ năm sao.

Gạch sứ không làm tôi đau, mà cơ thể kiên cố phía sau ép tôi đau đến điếng người.

Giấy dựa không có kết quả, tôi thở dài, yên tĩnh nằm nhoài trên tường.

“Là như này.”

Thẩm Kính Bình vừa nói, một bên dùng hạ thân đẩy vào mông tôi.

Tôi cơ hồ cho là hắn cố ý, khéo mắt liếc thấy vẻ mặt nghi hoặc thuần khiết của hắn, tôi lại cảm thấy đây thuần túy chỉ là thảo luận học thuật.

Tôi không biết làm sao để bản thân chỉ nghĩ đây là thảo luận học thuật đơn thuần, sau đành giả làm cá chết dựa vào trên tường không suy nghĩ.

Hạ thân hắn vẫn đang ngạnh lên, tôi cuối cùng cũng hiểu tại sao hắn kêu đau.

Trong phòng vệ sinh yên tĩnh đến dọa người, âm thanh nam nhân di chuyển cùng tiếng thở dốc đan vào nhau, chấn động đến tai tôi nóng lên.

Tuy rằng cách hai lớp quần, nhưng đồ vật chốc chốc đâm tôi vẫn mang đến xúc cảm kinh người, tựa hồ còn mang theo cả nhiệt độ thiêu nhân.

Thường xuyên va chạm, tôi đương nhiên cũng có phản ứng.

Nuốt ngụm nước bọt, điều chỉnh tốt hô hấp của mình, tôi mới lạnh lùng mở miệng, “Buông ra.”

Trong giọng nói đã dẫn theo mấy phần khàn khàn.

Thẩm Kính Bình sững sốt một chút mới chậm rãi thả ra, tôi quay người nhìn hắn, lưng dựa vào gạch sứ

trên tường, dùng hết toàn lực mới không để cho mình tuột xuống.

Thật mẹ nó mất mặt.

Tôi nhìn Thẩm Kính Bình, đôi mắt màu sắc đen như đáy vực, như có cái gì đang thiêu đốt, trên mặt còn chưa thỏa mãn.

Tôi biết hắn cái gì cũng không hiểu, tôi biết hắn đối với tôi có phản ứng.

Tình cảm của hắn dành cho tôi không giống với điều tôi vẫn suy nghĩ.

Mà so với suy nghĩ hắn chỉ nhất thời mê luyến càng làm cho người ta sợ sệt.

Tôi khiến cho bệnh nhân của tôi đối với tôi có phản ứng.

Thực sự là đồ phá hoại.

“Thịnh Dịch, giúp tôi, tôi đau quá.”

Thẩm Kính Bình không biết xảy ra chuyện gì, nhưng suy nghĩ của hắn so với tôi càng nhạy cảm hơn, hắn biết người đứng cách hắn một bước chân lúc này yếu đuối đến đáng sợ.

Có lẽ là tôi mềm lòng, có lẽ là lý trí của tôi rất cực trầm luân, cũng có lẽ là hắn gọi lên dục vọng sai trái ở đâu đó trong người tôi.

Ngực của tôi phập phồng, đối diện với ánh mắt nghiêm túc của nam nhân.

Thế giới thất sắc.

“Được.”

Lần đầu tiên tôi cảm thấy giọng nói mình thật xa lạ.

Chú thích:

(1) Tui hông hiểu lắm, hông dám chém bừa nên để nguyên QT.

À, tên của chủ nhiệm là Bạch Công nhé (méo hiểu sao anh Bình lại đọc thành Không Công =))))))

Bổ sung: Không Công = Mất trắng -> từ “trắng” trong này cũng có nghĩa là mất hết không còn gì, bên Trung cũng xài từ Bạch như thế. Tiếng Trung một từ có nhiều nghĩa, ngoại trừ chỉ màu trắng ra Bạch còn chỉ sự rõ ràng, sạch sẽ, sự dễ hiểu, sự trống không hoặc sự uổng công vô ích.:3

Cảm ơn cục cưng *Ere96* đã hỗ trợ =3=

Ngày thứ 10...

6. Chương 6: Khi Thị Giác Không Nhạy Bén, Thính Lực Càng Thêm Nhạy Cảm

Làm hay không làm?

Bây giờ đôi ý còn kịp chứ?

So với này đó ——

Đáng chết, là ai cho phép đám người kia dùng di động xem mấy cái video kia chứ?!

Năng lực chịu đựng của tôi tuy rằng rất mạnh mẽ, nhưng không cường đại đến mức ở WC giúp người khác quay tay.

Tôi một đường lôi kéo hắn đi đến phòng cố vấn tâm lý, không rảnh để ý ánh mắt người khác.

“Thịnh Dịch...”

Lại tới nữa rồi, mỗi lần hắn gọi tên tôi, tôi đều không có biện pháp đấu lại.

“Câm miệng!” Tôi vốn đã bó tay toàn tập, bây giờ không hề có tâm tình phản ứng lại hắn, chỉ thấp giọng quát lớn.

Thẩm Kính Bình tuy rằng khiến người ta tức bốc khói, nhưng thường ngày rất biết điều, hiện tại cũng vậy, yên lặng nhìn tôi chăm chăm.

Dù rằng hắn đã nhìn đến muốn thủng một lỗ sau gáy tôi.

Đem nam nhân quăng lên ghế, tôi thở hồng hộc, ngực không ngừng phập phồng.

Thẩm Kính Bình ngồi xếp bằng tại chỗ, lẳng lặng nhìn tôi không nói lời nào.

Con mắt của hắn lại như đang nói chuyện.

Thiệt phiền, tôi dời mắt qua chỗ khác.

Không gian bên trong thu hẹp chỉ còn dư lại tôi và hắn, còn có tiếng tôi ồ ồ thở dốc, nhưng đã dần dần bình phục lại.

Thẩm Kính Bình một mực chờ đợi không vội vã.

Trong phòng không bật đèn, rèm cửa sổ dày nặng cũng không mở ra, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy dáng vẻ một người.

Thẩm Kính Bình yên tĩnh như cái bóng, nhưng hắn đang nhìn tôi, tôi biết hắn vẫn luôn nhìn tôi.

Ngón tay bị tôi bóp đau đớn, nhưng tôi vẫn chiến chiến nguy nguy đưa tay ra, thuận theo quần của nam nhân mò vào.

Một tay khác tôi đỡ vai nam nhân, cảm thụ được nam nhân hơi run rẩy.

Tôi vô cùng kinh ngạc với chính mình, thậm chí còn muốn muốn cười, ở ngay lúc mấu chốt này đột nhiên trong tôi sinh ra một loại ảo giác nam phụ hèn mọn.

(Nam phụ ở đây tương đương với thẳng vợ a.k.a vợ là thẳng)

Ai.

Tôi âm thầm thở dài, không có cách nào.

Da dẻ hắn thật lạnh, tôi chậm rãi lấy tay nắm lấy vật kia.

Khoảnh khắc ấy tôi cảm nhận được hắn nhả nài kêu rên, ngay bên tai tôi.

Khi thị giác không nhạy bén, thính lực càng thêm nhạy cảm.

Hơi thở dốc ầm áp cùng tiếng rên rỉ nhẹ nhàng của hắc đảo qua bên tai tôi, như lông vũ cọ nhẹ qua tim, tôi nuốt ngụm nước bọt, cổ họng có chút khô rát.

“Dịch Dịch, cử động.”

Nam nhân nhìn tôi sững người, nghiêng đầu bên tai tôi nhỏ giọng nỉ non.

Tôi run lập cập, có chút mờ mịt nhìn hắc, như vừa tỉnh giấc chiêm bao.

Nam nhân chống tay ở phía sau, biểu tình lười biếng, khoe mắt đong đầy tình cảm mềm mại dễ vỡ.

Tim đập như trống chầu.

Bị động! Là đàn ông, cảm xúc không chịu thua từ sâu trong xương bị kích phát ra.

Tôi nghiêng người về phía trước, tay hơi dùng sức, ngón tay thô ráp chậm chậm chạm qua đỉnh đầu vật kia.

“Dịch Dịch, Dịch Dịch...”

Thân thể nam nhân run một chút, trong giọng nói dày đặc tình cảm nóng rực, tôi không dám nghĩ đó là cái gì.

“Đừng gọi tôi như vậy, không êm tai.”

Thẩm Kính Bình nghe sự oán trách của tôi, không nói, ngẩng đầu nhìn thân thể tôi, trong mắt có chút không rõ, nhưng hắc sẽ không nói ra, chỉ như vậy lẳng lẳng nhìn tôi, lẳng lẳng biểu đạt vẻ nghi hoặc của hắc.

Tôi không dám nhìn hắc.

Tôi cúi đầu chôn vào hõm cổ hắc, trên người hắc có mùi rất dễ chịu, như là mùi cỏ xanh sau cơn mưa, thanh tân yếu mệnh.

Hiện tại như lên men thành rượu, ngửi một chút cũng làm người ta say.

Tôi nhất định là say rồi.

Tôi nằm trong lồng ngực Thẩm Kính Bình, động tác trên tay không dừng lại, xúc cảm chân thực như làm

bóng ngón tay tôi, đau đớn mang theo dự vọng.

Đồ vật hằn ở trong tay tôi cứng như thiết, một bàn tay nắm không được.

Tôi rất bội phục chính mình, vào lúc này còn rảnh rỗi so sánh hằn với tôi.

Phát hiện chym nhỏ nhà mình không lớn bằng máy bay của hấn, tôi oán hận hừ lạnh một tiếng.

(Cỡ bình thường thì là chym, còn của anh Bình quá bá nên là máy bay, suy nghĩ của tác giả thặc bá đạo =)))))

Thẩm Kính Bình nghe thấy, cúi đầu nhìn tôi, nhưng chỉ có thể nhìn đỉnh đầu của tôi.

“Thịnh Dịch?”

Nam nhân rất nghi hoặc, hấn không biết xảy ra chuyện gì, cũng không hiểu tôi đang suy nghĩ gì.

Thẩm Kính Bình, anh biết cái gì đây, anh rõ ràng cái gì cũng không hiểu.

Tôi không để ý hấn, tăng nhanh động tác trên tay, vội vàng đem việc hoang đường này kết thúc.

Thời điểm cao trào, nam nhân ngẩng cao đầu, trong bóng tối lóe lên nhũ vụn ánh sáng.

Tôi lấy giấy lau tay.

Không thể không nói, nhìn hấn bây giờ, tôi chợt có cảm giác thành công quá dị.

Này nói rõ tôi sống cũng không tệ lắm đúng không?

Ha ha.

Muốn cười mà cười không nổi, tôi động động thân thể muốn rời đi, lại phát hiện tay phải tê đau gần chết, liền ngã xuống trên người Thẩm Kính Bình.

Nam nhân nghiêng đầu hôn tôi.

Đây là lần thứ nhất tôi cùng hấn hôn môi.(1)

Khí tức trong miệng hắn cũng giống như trên người, không khiến người phản cảm.

Hắn ngốc nghếch mút môi tôi, trong bóng tối phát ra tiếng nước.

Tôi cho rằng đây chỉ là một bất ngờ, sau đó phát hiện không phải, nam nhân không nhắm mắt, hắn biết rõ bản thân đang làm gì, tuy rằng hắn không biết động tác này là cái gì, hay động tác này mang ý nghĩa gì.

Tôi rất bội phục chính mình, vào thời điểm này còn có thể cân nhắc học thuật.

Nam nhân ý thức hỗn loạn nhưng bản năng vẫn còn, hoặc là, hắn đã bắt đầu khôi phục.

Tôi sợ hãi đẩy hắn ra, đứng dậy rời đi.

Đi tới cửa vẫn không nhịn được dừng bước, tôi không quay đầu lại, “Lấy khăn giấy lau khô đồ vật dính nhớp, sau đó mặc lại quần áo tràng hoàng.”

Tôi nhất định là trúng độc.

Bạch chủ nhiệm vẻ mặt thâm thúy làm tôi hoài nghi tôi là vì y học hiến thân.

“Làm sao vậy?” Hắn thấy tôi vô cùng lo lắng chạy tới văn phòng hắn, vẫn cứ cười híp mắt.

“Tôi cảm thấy Thẩm Kính Bình, hình như, hình như có tâm lý ỷ lại tôi.”

Tôi chậm rãi lựa chọn từ ngữ, đùa, tôi đâu có ngu mà nói tôi vừa giúp hắn quay máy bay.

“Đây là chuyện tốt, tôi phát hiện, hắn chỉ cần ở gần cậu sẽ bắt đầu từ từ khôi phục ý thức.”

Chủ nhiệm khép mắt, lời nói lại rất nghiêm túc.

Tôi đứng đối diện hắn, suy nghĩ một chút, dò hỏi, “Vậy, là anh đẩy hắn đến gần tôi?”

Chủ nhiệm gật gật đầu.

Tôi fuck!

Bị lãnh đạo mưu đồ giảng bầy bắt ép lao động!!!!

“Cậu không hy vọng hẳn được chữa khỏi?” Chủ nhiệm cười hỏi tôi.

Tay phải nóng lên, tôi đưa mu bàn tay giấu ra phía sau.

Không đợi tôi mở miệng, cửa bị người đập vào, tôi ngơ ngác nhìn đầu tóc như ổ gà của Tiểu Hắc.

“Con mẹ nó anh cùng tôi say rượu —— ”

Tiểu Hắc sững sốt nhìn tôi, tôi nhìn Tiểu Hắc, trợn mắt há mồm.

Tôi fuck, phát hiện gian tình của lãnh đạo và đồng nghiệp, tôi phải làm sao đây QAQ???

Hoàn toàn yên lặng, chỉ có thanh âm run rẩy cẩn thận từng li từng tí của chủ nhiệm.

“Tiểu Hắc Hắc.”

Chú thích:

(1) chỗ này có bug. Tui hông biết tác giả định nghĩa thế nào là hôn nhưng ở chương 2, trong công viên bạn Bình đã bẹp một phát lên môi bạn Dịch rồi, cho nên nói lần đầu tiên hôn môi là không đúng lắm._____.
Lần đầu tiên hôn lưỡi chẳng?

Ngày thứ 9.....

7. Chương 7: “thịnh Dịch, Kỳ Thực Tôi Biết Em Là Người Ngoài Hành Tinh.”

Tôi cảm thấy gần đây tôi bắt đầu lại cuộc đời với sự nghiệp giáo dục.

Thực ra cũng không hẳn là thế.

Thẩm Kính Bình không giống mấy đứa nhỏ lắm, nói cách khác là chúng còn có chút thường thức.

Thẩm Kính Bình ý thức hỗn loạn, suy nghĩ của hắn so với người thường, không giống nhau lắm.

Ví dụ như.

“Thịnh Dịch, em xem, Không Công bảo tôi vẽ một bức tranh cho em.”

Ngày hôm nay Thẩm Kính Bình lại tới quấy rầy tôi, tôi nhìn Tiểu Hắc ngồi đối diện, Tiểu Hắc không nói gì, bùng ly nước của mình, ngêu ngao vài câu làn điệu dân ca liền đi ra ngoài.

Trước khi đi còn rất tri kỷ giúp tôi đóng cửa lại.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, lại cảm thấy buồn cười, có cảm giác như đang vụng trộm.

Từ sau lần tiếp xúc không hợp lẽ thường đó, tôi không đề cập tới chuyện này, mỗi lần Thẩm Kính Bình muốn nhắc đến đều bị tôi nói chêm vài câu chọc cười chuyển đề tài.

Thẩm Kính Bình rất nhạy cảm, hình như phát hiện tôi trốn tránh, nhưng hắn không có cách nào, chỉ có thể ủy ủy khuất khuất thuận theo tâm ý của tôi, đổi chuyện ngày đó lặng thinh không đề cập tới.

Mà tôi, cũng có mục tiêu nhân sinh mới.

Lần trước Bạch chủ nhiệm nói với tôi rằng “thể hồ quán đỉnh”(1), giải quyết vấn đề của Thẩm Kính Bình quả thực rất đơn giản.

Sớm giúp hắn khôi phục, sau đó, để cho hắn cút đi.

“Cái gì?”

Tôi cười với Thẩm Kính Bình, nhìn hắn làm tổ trên ghế sofa trong văn phòng.

Có vẻ làm vậy sẽ cho hắn cảm giác an toàn.

Tôi phát hiện chuyện này xảy ra trong thời gian rất dài, Thẩm Kính Bình hình như rất thiếu cảm giác an toàn, khi hắn bệnh cũng như vậy, đã cắm rễ ở trong lòng như một loại tiềm thức, bình thường cũng như khi không bình thường.

Tôi không giúp gì được hắn, trợ giúp hắn khôi phục là việc duy nhất tôi có thể làm.

Còn lại hết thảy, đều có chút vượt quá quy định.

“Em xem, tôi vẽ em!” Thẩm Kính Bình ngày hôm nay rất vui vẻ, cười híp mắt ngồi xõm ở trên ghế sa lon.

Tôi hơi kinh ngạc, hấn hình như rất có năng khiếu nghệ thuật.

Đường nét có chút ngỗ ngang nhưng không thể không nói khá trôi chảy.

Hấn đã bắt đầu dần dần bình phục, thế nhưng ——

“Đây là cái gì?” Ngữ khí của tôi có chút ác liệt, liếc nhìn Thẩm Kính Bình.

“Là Dịch Dịch——” Thẩm Kính Bình nhìn sắc mặt của tôi liền dừng một chút, giống như bị sắc nước miếng, chậm rãi sửa lại khẩu khí, “Thịnh Dịch a!”

Ôi thần linh ơi, là con đây.

Nghèo rớt mùng tơi, tôi còn tưởng là bánh bao.

Tay tôi cầm bức tranh có chút run rẩy, nhưng ở trước mặt Thẩm Kính Bình vẫn duy trì mỉm cười.

“Đây không phải là bánh bao sao?”

“Em giống như bánh bao a!”

“ ... ”

“Em giống như bánh bao, mềm mại, hương thơm, mùi thịt thơm khắp nơi.”

Thẩm Kính Bình nhìn tôi cười, rõ ràng rất thuần khiết, tôi lại cảm thấy rất xấu xa, đặc biệt khi phối hợp với những từ hấn hình dung.

Tôi chặc một tiếng.

Không thể nói được nơi nào kỳ quái.

Chẳng lẽ là tôi quá đen tối?

Thẩm Kính Bình đột nhiên mở miệng, “Thịnh Dịch, kỳ thực tôi biết em là người ngoài hành tinh.”

A?

Chính đắm chìm trong việc tự kiểm điểm bản thân, tôi mờ mịt ngẩng đầu, nhìn thấy hần hạ thấp giọng, ánh mắt lén lút, “Có ý gì?”

Cảm thấy hơi buồn cười, nhưng lời người bệnh nói chúng tôi không thể cảm thấy buồn cười, điều này sẽ làm cho bọn họ sinh ra cảm giác không tín nhiệm.

Tôi mím môi, lại hỏi một lần, “Tại sao vậy chứ?”

“Bởi vì tôi vừa thấy em, đi đâu cũng cảm thấy thân thể rất đau, tôi nhất định đã bị nhiễm phóng xạ của em.”

“Nhưng tôi với anh đều giống nhau a.”

Tôi rất kiên trì nói chuyện với Thẩm Kính Bình, đại đa số thời điểm, tôi đều làm hết bổn phận của một bác sĩ, mà Thẩm Kính Bình lại thường lôi những cảm xúc ngày thường của con người trong tôi ra ngoài khi tôi làm việc.

“Không phải, không giống nhau.” Thẩm Kính Bình bình tĩnh nói.

Cảm thấy buồn cười, tôi vừa ghi chép lại biểu hiện của Thẩm Kính Bình vào sổ vừa mạn bất kinh tâm hỏi, “Nơi nào không giống?”

“Tôi chưa từng thấy nắm của em.”

Roạt ——

Bút máy rạch một đường trên mặt giấy thô ráp.

Tôi nhận ra bản thân mình rất nhạy cảm với từ “nắm”.

Tôi chậm rãi thả bút máy xuống, nhìn Thẩm Kính Bình đối diện, hết sức chăm chú, nam nhân mím môi, cũng rất nghiêm túc nhìn lại.

Tôi bắt đầu hoài nghi hần đang giả ngu.

“Anh biết nắm là cái gì?”

“Biết, là nơi này!” Thẩm Kính Bình kéo kéo hai tai của mình, khi hần chuẩn bị cởi quần tôi đã kịp thời ngăn lại.

“Được rồi được rồi, ngồi xuống, tôi với anh từ từ nói chuyện.” Trán tôi đầy mồ hôi, mỗi lần gặp Thẩm Kính Bình, cả người tôi đều mệt mỏi.

Tôi muốn dùng phương pháp quá khích chữa bệnh tổng hợp, tôi muốn lột sạch định nghĩa về nấm trong ý thức của hắn, sửa lại thành định nghĩa bình thường.

Có khả năng sẽ tạo thành một quăng thống khổ ngăn ngừa cho hắn, nhưng sẽ rất nhanh, tính thành công và khả thi khá cao.

Nhất định phải như vậy.

“Tôi giao cho anh một nhiệm vụ được không?”

Tôi hiếm khi thấy vẻ mặt ôn hòa đối với Thẩm Kính Bình rất được lợi, hắn lập tức yên tĩnh lại, cẩn thận từng li từng tí một sờ soạng lại đây, bắt tay khoát lên tay áo của tôi.

Hắn không dám nắm chặt, chỉ lấy ngón tay chạm nhẹ, phảng phất như làm thế sẽ khiến hắn an tâm.

Lòng hơi chua xót, nhưng tôi không phải thiếu nữ trẻ tuổi.

Trời sinh đàn ông so với phụ nữ có tâm lý cứng rắn hơn, mà tôi là bác sĩ, vững tâm cơ hồ là bản năng.

Tôi chỉ cần phụ trách, không cần quan tâm tình cảm.

“Anh ra ngoài tìm y tá, đem tờ giấy này cho cô ấy.”

Nói xong, tôi viết ngắn gọn mấy câu lên giấy, giao cho Thẩm Kính Bình.

Tôi muốn để y tá dẫn hắn đi trồng vài cây nấm, cho hắn tận mắt nhìn thấy.

Tại không phải nấm, hắn cũng không có cây nấm dài.

Sau khi Thẩm Kính Bình đi, Tiểu Hắc mới lão đảo bưng cốc trà đi vào.

“Nhá, vị kia nhà anh đi rồi?”

Tôi liếc hắn một cái, “Cái gì vị này vị kia, đừng nói lung tung.”

Tiểu Hắc chép miệng, trầm tư một chút, muốn nói lại thôi.

Tôi nở nụ cười, “Có rắm mau thả.”

Tiểu Hắc hạ miệng, “Muốn nhắc nhở anh một tiếng.”

“Hả?” Tôi ghi chép, cũng không ngắt đầu.

“Thẩm Kính Bình sau này chưa chắc sẽ nhớ những chuyện xảy ra lúc này, có thể hắn sẽ cảm thấy sỉ nhục về tính cách của hắn khi ở đây, hắn không nhất định sẽ nhớ anh, thậm chí tệ hơn là, hắn căn bản không nguyện ý nhớ anh.

Nói không chừng vào một ngày nào đó, hắn đột nhiên biến mất, anh cho rằng hắn vẫn sẽ xuất hiện trong cuộc sống của anh, mỗi ngày đều mang theo hi vọng rồi tuyệt vọng sống qua ngày, sớm muộn gì cũng bức anh phát điên.” Tiểu Hắc tựa hồ rất xúc động, trong đôi mắt mang theo hồi ức.

Làm bác sĩ khoa tâm thần, chúng tôi nhạy cảm hơn so với người thường, tôi ngẩng đầu nhìn Tiểu Hắc, “Chủ nhiệm làm gì cậu?”

Tiểu Hắc bị nghẹn, quyết định tránh né không trả lời, hắn từ từ nói, “Ý tôi là anh nên chuẩn bị tâm lý, chúng ta là bác sĩ, hắn hiện đang ỷ lại vào anh, không có nghĩa là sau này vẫn như thế, tốt nhất là nên để hắn sớm rời đi.”

Bút máy trong tay tôi ngừng lại, không biết nên nói gì.

Kỳ thực những điều này tôi đều đã nghĩ tới.

Cho nên mới không dám ôm hi vọng.

Không hi vọng sẽ không thất vọng.

“Ừm.”

Tôi nhàn nhạt đáp một câu.

Chú thích:

(1) Thẻ hồ quán đỉnh:

Nghĩa đen: đổ sữa lên đầu.

Nghĩa bóng: bỗng nhiên hiểu rõ, bất chợt giác ngộ.

Trong câu này có thể hiểu là một lời của chủ nhiệm làm Thịnh Dịch sức tỉnh ra là có cách giải quyết rất đơn giản.

Cảm ơn cục cưng *Ere96* đã trợ giúp =3=

Ngày thứ 8....

8. Chương 8: Tôi Ngẩng Đầu, Nở Nụ Cười, “là Anh A.” .

Thực ra tôi chưa bao giờ nghĩ rằng tôi sẽ tiến tới với Thẩm Kính Bình.

Không phải tôi không dám, cũng không phải tôi ghét bỏ hắn, mà là tôi suy nghĩ thực tế hơn những người khác.

Điều đó không có nghĩa là tôi không động tâm, không có nghĩa là tôi không yêu hắn.

Có lẽ bắt đầu từ ngày đó, tôi đã yêu hắn, yêu trong run sợ, lo lắng đến tái mét mặt mày.

Tôi biết trong thời khắc nguy hiểm, a-đrê-na-lin trong máu tăng vọt, tạo nên ảo giác tình yêu, tôi là bác sĩ, tôi biết.

Nhưng thời gian trôi qua lâu như vậy, loại tâm tình này vẫn không biến mất, tôi cuối cùng cũng nhận ra mọi việc bắt đầu không theo quỹ đạo.

Nhưng Thẩm Kính Bình là bệnh nhân của tôi, tôi là bác sĩ, đây là thiên chức.

Tôi biết rất rõ ràng, sẽ có một ngày hắn hoàn toàn khỏi bệnh.

Từ khi giúp hắn hiểu đúng định nghĩa về nắm, một ít ý nghĩ của hắn tựa hồ bắt đầu đi đúng đường ray với người thường, cũng rất ít nói nhưng điều vượt qua phạm vi ngôn luận thường thức.

Tuy rằng ý thức còn hỗn loạn, nhưng chắc chắn hắn sẽ khỏi hẳn. Trong khi đó, tôi lại càng ngày càng khó giải thích được tâm tình xuống dốc của mình.

Tôi không phải kẻ tinh thần biến thái, sẽ không vì hấn tốt lên mà cảm thấy khổ sở, nhưng trái tim này, chưa bao giờ nghe lời tôi.

Bất kể là lúc tôi yêu hấn, hay hiện tại.

Tôi cũng muốn cùng Tiểu Hắc tâm sự về việc này, dù sao Tiểu Hắc cũng coi như là anh em thân thiết của tôi, nhưng hôm nay tâm tình người anh em của tôi rõ ràng rất kém.

Không, là phi thường kém.

Tôi dùng bút máy trên bàn chọc chọc cánh tay ủ rũ của hấn, “Nhá, trạng tình thánh đâu rồi?”

Không biết lời nói của tôi có chỗ nào đâm trúng hấn, hấn lập tức đứng dậy, liếc tôi một cái, “Nói vớ vẩn cái gì đấy?!”

Hắc, tôi nở nụ cười, “Cậu kích động cái gì, chọc vào tim đen của cậu à?”

Tiểu Hắc nhìn tôi nửa ngày, lại nằm úp sấp xuống, “Hôm nay là sinh nhật tôi.”

“Sinh nhật vẫn buồn?”

“Anh không hiểu, ” Tiểu Hắc liếc tôi, “Tôi, ai ~~”

Thấy hấn muốn nói lại thôi, tôi mau chóng tới dự hấn, hấn mới chậm rãi nói với tôi.

Tôi cuối cùng cũng hiểu tại sao khổ sở, nếu là tôi, tôi cũng không vui.

Tiểu Hắc không có ba, khi mẹ hấn sinh hấn, chảy máu quá nhiều mà chết, hấn triệt để thành một người tiêu dao tự tại, mỗi lần đến sinh nhật đều lẻ loi một mình, nghĩ đến mẹ, khó tránh khỏi có chút thương cảm.

Sau đó, hấn gặp một người, người này cùng hấn trải qua mỗi lần sinh nhật, sau đó nữa, người ấy âm thầm rời bỏ hấn, hấn lại biến thành kẻ lẻ loi một mình.

Nếu không ở lại thì đừng xuất hiện, lướt qua càng khiến người ta khó chịu.

Tôi cúi đầu nhìn Tiểu Hắc ủ rũ, thử thăm dò hỏi, “Là chủ nhiệm?”

Tiểu Hắc có vẻ biết trước tôi sẽ đoán được, không thừa nhận, cũng không phủ nhận, nặng nề thở dài một hơi, “Tình yêu a, đều là vô nghĩa, phải giải sầu —— ”

Nói xong, hắn hào khí vạn trượng từ dưới đáy bàn lấy ra một túi bia.

Tôi ngạc nhiên, “Cậu làm sao đưa được vào đây?”

“Không được đưa vào, ông đây lên lút tàng trữ.” Tiểu Hắc hào khí bày lon bia trên bàn, ném cho tôi một lon, “Đến, không say không về!”

Trong mắt tôi, Tiểu Hắc như người anh hùng lờ lờ toả sáng.

Nếu như sau khi say hắn không khóc rờn rờn ôm cổ tôi lắc qua lắc lại thì càng giống hơn.

“Anh nói, tại sao?” Tiểu Hắc một bên rầm rì một bên chỉ vào bản thân, “Mặt tôi không đẹp?”

Tôi nắc bia, híp mắt nhìn hắn, cười nói, “Đẹp lắm đẹp lắm.”

Bình tĩnh xem xét thì Tiểu Hắc ngoại trừ mặt hơi đen, lớn lên cũng tạm được, tôi muốn an ủi hắn, “Rất dễ nhìn!”

“Đánh rắm!” Tiểu Hắc vừa cười vừa lớn tiếng phản bác tôi, như người điên.

Tình huống của tôi cũng không tốt hơn hắn bao nhiêu, mơ mơ màng màng nhìn thấy có một người đi lại đây, tôi cười hắc hắc, nỗ lực trợn to mắt mới thấy rõ người tới.

“Ha, chủ nhiệm!”

Chủ nhiệm đan tay sau lưng, nghiêm túc nhìn chúng tôi dây dưa không rõ trên ghế sa lon, “Hết giờ làm rồi, hai người ở đây làm gì vậy?”

“Uống bia.” Tôi quơ quơ lon bia trong tay, “Uống không?”

Miệng Tiểu Hắc bừa bãi nói gì đó, đập lên tay tôi, “Sắc chết rồi!”

Bên trong lon bia còn chút bia, vừa vắn hất xuống quần hắn. Tiểu Hắc hùng hùng hổ hổ chuẩn bị kéo phép mơ tuya xuống.

Chủ nhiệm nhanh tay lẹ mắt đè tay hắn lại, Tiểu Hắc không vui, rầm rì nói gì đó.

Chủ nhiệm cười khở kéo hắn lên, ôm vào trong ngực, như là đỡ đứa nhỏ vỗ lưng Tiểu Hắc, “Ngoan ngoan, tôi không làm khó em.”

Tôi ở bên cạnh cười hì hì, cho dù có bảy phần mơ hồ, ba phần lý trí vẫn giúp tôi nhìn rõ mặt của chủ nhiệm đang chậm rãi nở nụ cười.

Hắn nghiêm túc, tuy rằng tôi không biết trước kia hai người ràng buộc nhau thế nào, nhưng lúc này hắn rất nghiêm túc.

Tôi nhìn chủ nhiệm mềm giọng dụ dỗ Tiểu Hắc không an phận trong lồng ngực, khuôn mặt dễ nhìn mang theo ý cười mỏng manh, đột nhiên mắt tôi có chút mờ.

Thật tốt, có một người đối xử tốt với hắn như vậy, thật tốt.

Tiểu Hắc chậm rãi an phận, chủ nhiệm nháy mắt một cái, tựa hồ nghĩ tới điều gì, khóe miệng hiện lên nụ cười không có ý tốt.

“Được, tôi dẫn em đi đổi quần.”

Nói là làm, chuẩn bị đứng dậy dìu Tiểu Hắc lên, còn nói với tôi, “Cậu bây giờ ngồi tạm trên ghế salông một chút đi, lát nữa tôi tìm người đến xem cậu.”

Trực giác cảm thấy tình cảnh Tiểu Hắc không ổn, vội vã kéo lấy tay thông xuống một bên của Tiểu Hắc.

Chủ nhiệm mặt không thay đổi, cười híp mắt nhìn tôi, “Cậu muốn tăng ca?”

Tiểu Hắc, thật xin lỗi.

Chủ nhiệm rất hài lòng với phản ứng của tôi, gật gật đầu, đỡ Tiểu Hắc nhuyển thành một bãi bùn nhão rời đi.

Căn phòng lập tức yên tĩnh lại, nhưng cũng không để tôi dễ chịu hơn một chút, chất cồn trong đầu bành trướng, vô cùng đau.

Nửa ngày, một đôi dép lê mềm mại xuất hiện ở trước mắt tôi, còn mang theo đường sọc áo ngủ dễ nhìn.

Tôi ngẩng đầu, nở nụ cười, “Là anh a.”

Ngày thứ 7...

9. Chương 9: “...không Có Em, Không Sống Nổi.”

Tôi có chút mềm yếu so với trong tưởng tượng, đặc biệt là sau khi uống say.

“Sao anh lại tới đây?” Tôi ngược đầu nhìn người trước mặt, nhìn chăm chăm từ trên xuống dưới.

“Dịch Dịch——” Thẩm Kính Bình nhìn tôi. Hắn đứng ngược chiều sáng, tôi không thấy rõ sắc mặt của hắn, nhưng có thể nghe ra trong giọng hắn mang theo ảm đạm.

Tôi từ trên ghế sa lông nhảy xuống, nhào tới trên người hắn, hai tay dùng sức siết cổ hắn, khẩu khí hung ác, “Câm miệng! Không cho phép anh gọi tôi như thế!”

Thẩm Kính Bình không nói gì, chỉ đem cánh tay của tôi hơi mở ra, bảo đảm hắn sẽ không bị tay tôi siết nghẹt thở.

Cùng Tiểu Hắc uống say như chết, trên người tôi không còn nhiều khí lực, dẫn vật một lúc thì treo luôn trên người Thẩm Kính Bình, đầu cọ lưng tung vào cổ hắn.

Mùi vị thanh tân trên người hắn làm thần trí tôi mê muội.

“Không được gọi, anh vừa gọi, tôi liền mềm lòng.”

Ánh mắt Thẩm Kính Bình linh quang chợt lóe, đôi mắt hắc bạch phân minh thâm thúy khó giải thích, “Mềm lòng, em cũng sẽ mềm lòng với tôi?”

Có lẽ do thời gian, cảnh giác nghề nghiệp của tôi cực kì cao, tôi buông tay, lão đảo đứng trước mặt Thẩm Kính Bình, “Anh mới làm khảo nghiệm tâm lý?”

Thẩm Kính Bình lẳng lặng nhìn tôi, không lên tiếng.

“Là Bạch chủ nhiệm làm cho anh?”

Thấy tôi khẳng khái muốn hỏi, Thẩm Kính Bình cắn môi, không lên tiếng, nhưng dưới ánh mắt của tôi vẫn bắt đắc dĩ nói ra.

“Hắn nói với tôi, nói tôi nên bình thường trở lại.” Nói xong, hắn nghi hoặc nhìn tôi, “Dịch Dịch, tôi không bình thường ư?”

Xem ra ý thức của hắn đã khôi phục bình thường, nhưng tôi biết, ký ức còn bị thiếu hụt.

Tôi không biết trả lời hắn như thế nào, chỉ có thể cùng hắn mắt to trừng mắt nhỏ.

Đột nhiên, tôi nở nụ cười, “Không, người không bình thường là tôi.”

Trong nháy mắt, tôi hi vọng hắn cả đời cũng không tốt lên.

Ở trong nháy mắt đó, tôi là kẻ không có tư cách làm bác sĩ nhất thế giới.

Tôi nghiêng đầu nhìn Thẩm Kính Bình, bắt đầu tin tưởng trên thế giới này thật sự có kiếp nạn.

Chờ tôi sống hơn hai mươi năm, tỉ mỉ chuẩn bị cho tôi một kiếp nạn đẹp đẽ nhất.

Thẩm Kính Bình nghe không hiểu tôi đang nói cái gì, chớp mắt một cái, nhưng hắn cũng không hỏi nhiều, đa số thời điểm, Thẩm Kính Bình đều rất ngoan, hắn chỉ mang ánh mắt mềm mại ôn hòa đến không đỡ nổi nhìn tôi.

Tôi nhìn hắn, hắn nhìn tôi.

Tôi thở dài một hơi, lần nữa nhào tới trên người Thẩm Kính Bình, dùng sức quá mức đẩy hắn rên lên một tiếng ngã trên ghế sa lon.

Tôi bắt lấy đôi môi hắn, đối diện với ánh mắt kinh ngạc của Thẩm Kính Bình, sau đó tôi nhắm hai mắt lại.

Mắt không thấy tâm không phiền, bây giờ anh không phải bệnh nhân của tôi.

Tôi ngậm lấy đôi môi hắn, hàm răng tỉ mỉ gặm nát, cánh môi làm phiền khóe môi của hắn, vừa xoa vừa nghiền.

Nước bọt giao hòa, tiếng nước như muốn đập vỡ màng nhĩ, dòng điện chạy thẳng xuống phía dưới.

Tựa hồ qua thật lâu, tôi mở mắt ra, nhìn nam nhân trước mặt.

Như cá chết chìm, tôi mở lớn miệng thở hỗn hển, hút từng hơi không khí mỏng manh, mạnh mẽ ôm nam

nhân dưới thân, lồng ngực cứng rắn ép tôi phát đau.

Đau đớn mang đến khoái cảm tự ngược, khiến khóe mắt của tôi đỏ lên.

Thẩm Kính Bình có vẻ đặc biệt bình tĩnh, trong mắt của hắn không có sóng lớn, lẳng lặng nhìn tôi.

Chắc.

Không thể không nói, cùng là đàn ông, nhìn hắn như vậy tôi vô cùng đả kích.

Tôi tự giấu cười cười, đầu đau như muốn nổ tung, sau đó tôi chậm rãi chống đỡ đứng lên.

Tôi chưa kịp đứng lên thì động tác của Thẩm Kính Bình còn nhanh hơn tôi, hắn vươn tay ôm cổ tôi.

Trước mắt trời đất quay cuồng, khi mở mắt lại, Thẩm Kính Bình đã nằm trên người tôi, hai tay nắm chặt cổ tay tôi.

“Dịch Dịch, Không Công nói với tôi, tùy tâm mà sống, tôi không hiểu ý tứ trong đó, tôi chỉ cảm thấy, em chính là trái tim của tôi.

Không có em, không sống nổi.”

Nhìn Thẩm Kính Bình thần tình nghiêm túc, tôi đột nhiên sợ hãi không lý do, thậm chí còn có một tia chột dạ, tôi nhắm mắt lại, hai tay ôm cổ hắn kéo về phía mình.

Cảm thụ được nụ hôn từ cổ xuống phía dưới, như đốt một đường hỏa diễm, đốt cháy nửa người tôi.

Hắn đột nhiên kéo áo tôi lên, hôn một cái trên bụng tôi.

Tôi giật cả mình, cảm giận hỏi hắn, “Anh làm gì đấy?!”

Nhìn tôi đen mặt, người kia cũng không thèm để ý, cười hì hì, hôn tiếp một cái.

Đến lúc sau, tôi ngay cả việc chất vấn ý thức của hắn cũng không làm được.

Người kia ôn nhu như biển rộng mênh mông bao bọc lấy tôi.

Ôn nhu ấy, tôi không thiết thời.

Thẩm Kính Bình, đã đến lúc nói hẹn gặp lại.

Ngày thứ 6....

10. Chương 10: “bác Sĩ Thịnh, Tôi Biết Trong Lúc Trị Liệu, Tôi Đã Sinh Ra Cảm Xúc Không Nên Có Với Anh, Đã Làm Phiền, Thật Xin Lỗi.

“Tôi muốn xin nghỉ.”

Tôi đứng trước bàn làm việc của chủ nhiệm, một mặt thấy chết không sờn, tâm như nước đọng, vẻ mặt đờng làm khó dễ tôi.

Chủ nhiệm đang cúi đầu viết gì đó, nghe câu nói này của tôi, bút máy trong tay ngừng lại, hấn ngẩng đầu liếc tôi một cái.

“Có thể, đồng chí thức đêm vì y học hiến thân, đồng chí muốn nghỉ một ngày hay hai ngày?”

“ ... ”

“Chủ nhiệm.” Hai tay buông xuống bên người nắm chặt, tôi cắn răng nghiêng lợi nói, nếu không phải hấn nắm giữ quyền sinh sát, tôi hận không thể dùng tay xé nát hấn.

Biết rõ quan hệ không trong sáng giữa tôi và Thẩm Kính Bình, còn cố ý gọi hấn đến chăm sóc tôi.

Sau đó “chăm sóc” đến sáng hôm sau tôi tỉnh lại trong lòng ngực Thẩm Kính Bình.

Da thịt trần truồng ẩm áp mà khô ráo, khoảng cách quá gần, tôi thậm chí còn có thể cảm nhận được nhịp tim mạnh mẽ của Thẩm Kính Bình.

Thực ra tôi vẫn mơ mơ hồ hồ nhớ quang cảnh tối hôm qua, nhớ tới người kia, nhớ mình thở hổn hển ngất đi dưới thân người kia.

Mơ nó, chúng tôi có thể dây dưa trong bóng tối đạt đến đỉnh cao khoái cảm, nhưng không có nghĩa là sau đó chúng tôi vẫn có thể tiếp tục trông coi lẫn nhau vào ban ngày.

Tình dục và cuộc sống sinh hoạt chưa bao giờ là một chuyện.

Cho nên tôi lén lén lút lút rời khỏi lồng ngực hắn, mặc lại quần áo của mình, đơn giản thu dọn một chút thì đến gặp chủ nhiệm xin nghỉ, cùng làm giấc, chột dạ là không tránh khỏi.

Tôi không dám tưởng tượng cảnh hắn hỗn hỗn độn độn tỉnh lại, mờ mờ nhìn người trong lồng ngực biến mất.

Lần này, tôi chắc chắn không thể tiếp tục nhìn Thẩm Kính Bình.

“Hả?” Chủ nhiệm vẫn cười híp mắt, ngoài cười nhưng trong không cười, nhìn chăm chăm bụng tôi.

“Anh có thể đừng nhìn chăm chăm bụng tôi không? Tôi là đàn ông, kéo không ra một đồng thịt đâu.”

“Ai, tôi cũng vì tốt cho cậu, nói không chừng có thể đâm ra một tiểu Thẩm Thẩm.”

(Phụt, hahahahahahahaha)

Lời này của hắn là để nhắc nhở tôi, tôi nhếch mày, có chút khởi binh vấn tội, “Chủ nhiệm, Thẩm Kính Bình nói với tôi anh tiến hành trị liệu cho hắn, chuyện này sao anh lại không nói cho tôi?”

Chủ nhiệm lúc này mới chậm rãi thu hồi nụ cười, không khí đột nhiên yên tĩnh lại, tôi nhìn người trước mắt trở nên nghiêm túc, lén nuốt ngụm nước miếng.

Nam nhân này lúc thường đều một vẻ cợt nhả, làm tôi quên luôn đáng dấp hung ác của hắn.

Không đợi hắn mở miệng, cửa văn phòng rầm một tiếng bị người phá tan.

Là Tiểu Hắc, đầu tóc rối bù.

“Tôi FYM(1)!!! Họ Bạch kia, anh dám nhân lúc tôi say—— ”

Tiểu Hắc nhìn thấy tôi, vẻ mặt sau khi say thoát nhìn càng ngu hơn.

Lần thứ hai phát hiện gian tình giữa lãnh đạo và đồng nghiệp, muốn biết sự tình tiếp theo? Đừng gấp, bình tĩnh chờ!

Về mặt Tiểu Hắc bắt đầu có gợn sóng, nhìn hai thanh kiếm mài nhau soàn soạt trong mắt hắn, bản năng

sinh tồn trong tôi lần thứ hai bộc phát.

Nhìn nọt nhìn chủ nhiệm cười, “Chủ nhiệm, được chứ?”

Chủ nhiệm nhìn Tiểu Hắc mây đen ngập đầu cười ngây ngô, nào có thời gian quản tôi, như hôn quân phất tay một cái, “Phê chuẩn.”

Chộp được lệnh, tôi cấp tốc rời sân khấu, vừa đóng cửa lại, bên trong liền truyền đến tiếng vật nặng rơi xuống đất.

Chắc chắc.

Tôi cười đi trên hành lang trống rỗng, mông vẫn còn sưng đau, bước chân có chút khập khễnh.

Thẳng thắn dựa vào tường đứng một phút, lúc này trong hành lang không có người, tôi dựa đầu trên tường, nhìn ánh mặt trời mỏng manh ngoài cửa sổ.

Con người có lúc nên nhìn rõ sự thực, tôi và Thẩm Kính Bình không phù hợp, người tôi yêu, là con người không bình thường của hắn, mà khi yêu tôi, cũng không phải là con người thật của hắn.

Cho dù có tiếp xúc da thịt, vẫn xem như vô tình gặp gỡ.

Cả hai đều không nhận ra con người thật của nhau, yêu thế nào đây?

Càng nghĩ, sau lưng càng lạnh.

Tia sáng ấm áp ở đây giúp tôi vượt qua mùa đông lạnh lẽo.

Cho nên, đã đến lúc tôi nên rời đi một quãng thời gian.

Chủ nhiệm cuối cùng cho tôi một kì nghỉ rất dài, tôi vốn muốn sửa sang xong tâm tình sẽ quay trở về chữa khỏi cho Thẩm Kính Bình.

Thật không nghĩ tới, khi tôi trở lại thì hắn đã bình phục.

Chính xác mà nói, ngày tôi trở về là ngày hắn xuất viện.

Tiểu Hắc giúp tôi xách hành lý, đi theo tôi nói liên miên cẩn thận.

“Anh không biết đâu, sau khi anh đi, Thẩm Kính Bình như lên cơn điên, đập phá nát bét phòng VIP của hắn, ai cũng không ngăn được, cuối cùng vẫn là Bạch chủ nhiệm đứng ra, nhốt hắn vào văn phòng, không biết Bạch chủ nhiệm làm gì, trong một đêm hắn như biến thành một người khác, đặc biệt tích cực phối hợp trị liệu.”

Nói xong, Tiểu Hắc đem tôi lay đến lay đi, cẩn thận quan sát, “Anh nói xem, anh cũng không phải hồng nhan, sao cứ phải họa thủy vậy?”

Tôi không nhận câu nói này, ngược lại cười xấu xa, “Cậu cùng chủ nhiệm vẫn khỏe chứ?”

Tiểu Hắc lập tức đổi sắc mặt, hắng giọng một cái, ánh mắt có chút phập phồng, “Có cái gì tốt, tôi nhắc nhở anh, chớ nói lung tung.”

Tính tình Tiểu Hắc trong nóng ngoài lạnh, mồm miệng cay nghiệt đòi mạng, hắn bây giờ không phản bác tôi, đại khái là đã bị chủ nhiệm thu phục.

Kỳ thực tôi rất yên tâm, hôm say rượu đó, ánh mắt chủ nhiệm nhìn Tiểu Hắc rõ ràng trước mắt tôi, hắn thật sự rất yêu Tiểu Hắc.

Nhớ lại ngày ấy, hầu hết tôi giật giật, quay đầu hỏi Tiểu Hắc, “Thẩm Kính Bình đâu?”

“Có lẽ đang ở phòng bệnh, chủ nhiệm giúp hắn thu dọn đồ đạc, dọn dò vài chuyện.”

Tiểu Hắc vừa nói vừa dẫn tôi đi.

Thật lâu rồi tôi chưa nhìn thấy Thẩm Kính Bình, nhìn hắn bây giờ thật xa lạ.

Nam nhân đưa lưng về phía tôi, nghiêm túc cài khuy áo ở cổ tay.

Vóc người hắn vô cùng đẹp, xuyên qua đồng phục bệnh nhân cũng có thể nhìn ra, bây giờ mặc âu phục cao cấp may riêng, khí thế bao quanh dày đặc, cấm dục mà ôn nhuận, mang theo xa cách khiến người không thở nổi.

Nhìn thấy hắn từ mềm mại trở nên cứng rắn, tôi cảm nhận được một cách rõ ràng, hắn và tôi vốn không phải là người đi cùng một con đường.

Như vậy, hà tất phải lo lắng liên lụy?

Tuy rằng lý trí nói như thế, tôi trước sau vẫn không dám tự hỏi chính mình một câu.

Tại sao tôi ngay cả hành lý cũng không sắp xếp đã chạy tới nơi này nhìn hắn?

Đột nhiên cảm thấy quẫn bách, hành lý của mình còn đặt bên cạnh, khi cuống quýt xem lại mới phát hiện Tiểu Hắc đã đem hành lý của tôi cầm đi, còn thuận miệng gọi chủ nhiệm đi cùng.

Tôi biết Tiểu Hắc là vì tốt cho tôi, nhưng kỳ thực lúc này không thích hợp lúc để tôi một mình ở với Thẩm Kính Bình.

Cảm xúc đã yên ổn lại rồi thành một núi.

Chờ tôi thu hồi ánh mắt lập tức phải đối diện với ánh mắt tìm tòi nghiên cứu phản chiếu trong gương của hắn.

Đôi mắt hắn hắc bạch rõ ràng, nói cho cùng, cũng không phải ánh mắt nhìn tôi ngày trước.

Trong ánh mắt hắn bây giờ tràn đầy lạnh lùng và quyết tuyệt, rốt cuộc không còn ảm áp mềm mại như bệnh nhân của tôi.

“Bác sĩ Thịnh.” Hắn hướng tôi gật gật đầu, xem như thăm hỏi, ngữ khí vừa phải lễ phép mà xa cách.

“Chào anh.”

Tôi nở nụ cười, cứ như vậy nhìn hắn, ánh mắt không dám rời đi, sợ lộ ra tâm tình của bản thân, phòng ngự sụp đổ.

Hắn chần chờ một chút, nhưng vẫn xoay người lại, quay mắt về phía tôi.

“Bác sĩ Thịnh, tôi biết trong lúc trị liệu, tôi đã sinh ra cảm xúc không nên có với anh, đã làm phiền, thật xin lỗi.”

Không nên có, cho nên cứ thế quên đi?

Tôi là bác sĩ khoa tâm thần, mức độ miễn cảm với ngôn ngữ cao hơn người thường, tôi có thể nghe ra sự chán ghét trong giọng nói của hắn.

Cười đến mệt mà không dám dừng lại, sợ tháo xuống lớp mặt nạ này, sẽ phơi bày tình cảm của bản thân, đáng thương, thấp kém.

Tôi đột nhiên nhớ tới lời của Tiểu Hắc.

Quả nhiên, hấn khôi phục bình thường, sẽ vứt bỏ con người kia của mình như giày rách, tiện thể, với tâm ý của tôi cũng cảm thấy vô cùng đáng khinh.

Tôi đã sớm liệu đến một ngày như hôm nay, vậy mà vẫn lao vào như thiêu thân.

Tôi đã sớm biết, yêu anh, là vạn kiếp bất phục, có lẽ là do tôi đã từng coi tình yêu của anh như không khí, làm anh nản lòng thoái chí, đến lúc tôi yêu anh, đau thấu tim gan.

Tôi yêu trúng anh, bởi vì luyến tiếc anh mà khổ sở, cũng chỉ có thể để mình đau đến chết.

Không phải tôi không dám yêu anh, chỉ là tôi không thể.

“Không có chuyện gì.”

Tôi không nói được gì khác, nụ cười trở nên cứng nhắc, kéo khóe miệng đau nhức bảo đảm nét cười tự nhiên như cũ.

Bởi vì đã sớm ở trong lòng diễn qua hơn trăm ngàn lần, tôi một mực chờ đợi ngày này, chờ đợi ngày anh cùng tôi gặp thoáng qua.

Y hết như ngày hôm nay.

Chú thích:

(1) FYM = Fuck Your Mother, để thẳng ra thì tục quá, đành viết tắt lại ¥.¥

Tiểu ngược, HA HA HA!!!

Ngày thứ 5...

11. Chương 11: Sau Đó, Tia Ấm Áp Ấy Đi Thoáng Qua Tôi

Thẩm Kính Bình đi tới đối diện tôi, cúi đầu nhìn tôi, ánh mắt của nam nhân vẫn nghiêm túc như trước, không phải phỏng đoán tâm tư của tôi, mà là nghĩ làm sao bãi bình(1) tôi.

Tôi đột nhiên có chút buồn cười, cười đến thật tâm thành ý, tôi đã sớm liệu đến ngày này.

Không phải khổ sở, ngược lại là thả phào nhẹ nhõm, ngày này còn lâu mới làm tôi khổ sở.

Tôi vốn nghĩ có lẽ sẽ vô cùng khốc liệt và chật vật, nhưng tình huống bây giờ không đáng để nhắc tới hai từ đó.

Đây chính là cuộc sống, yêu, hết yêu, rời đi.

Hướng hồ, hấn cũng không thương tôi.

Theo một ý nghĩa nào đó, hấn cũng không yêu tôi.

Người yêu tôi là nam nhân bị bệnh thần kinh, tuy rằng tinh thần không bình thường, nhưng hấn sẽ ngốc nghếch suy đoán tâm tư của tôi, ngay cả khóe mắt tôi có nếp nhăn bé nhỏ hấn cũng sẽ lo lắng.

Hấn lo lắng tôi không vui.

Tôi làm sao vui vẻ được đây, biết trước tình này nhất định sẽ hết, biết trước tình này sẽ không đi đến đâu, vậy mà vẫn lao đầu vào.

Người tôi yêu, người yêu tôi, đã chết rồi.

Mà tôi, cũng không đáng làm hồi ức của hấn.

Bởi vì dùng khí đối mặt hấn tôi cũng không có, tôi sợ bị tổn thương, cho nên tôi tránh né kéo dài hơi tàn.

Mà yêu chính là yêu, đau cũng không có biện pháp.

“Bác sĩ Thịnh, tôi nhớ tất cả.” Thẩm Kính Bình cắn môi trắng bệch, trong ánh mắt của hấn có chút thỏa hiệp, có lẽ loại cảm xúc này trước đây hấn chưa bao giờ trải qua.

Tôi mỉm cười nhàn nhạt, hoàn toàn dùng một bộ mặt bác sĩ.

Không cần thiết, người này không phải người tôi yêu.

“Hmm, có khả năng này. Dù sao anh cũng không phải bị mất trí nhớ, anh có thể xem nó như phim truyền hình, đây chỉ là một kí ức ngắn ngủi, qua một thời gian là quên thôi.”

Thẩm Kính Bình nhú mày, ngữ khí nặng mấy phần, “Ý tôi là, tôi nhớ tất cả mọi chuyện.”

Tôi nhìn hấn, sau đó bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Nha.

Ha ha.

Tôi rất muốn kết thúc cuộc nói chuyện lúng túng này, nhưng nhìn vẻ mặt ủ rũ không thiếu phần nghiêm túc của hấn, tôi không dám.

Đột nhiên tôi rất nhớ cái trường mắt yếu ớt của bệnh nhân nhìn tôi, chỉ cần tôi liếc mắt nhìn một cái, hấn sẽ vui vẻ nhảy nhót cả một ngày.

Lần đầu tiên tôi thấy một Thẩm Kính Bình khó đối phó.

Tôi sờ sờ mũi, hắng giọng một cái, “À, cái đó, tôi không để ý.”

Thẩm Kính Bình hí mắt, thẳng tắp nhìn chăm chăm tôi, “Không để ý?”

Hấn nhẹ giọng nở nụ cười, tiếng cười làm tôi run lập cập, “Bác sĩ ở bệnh viện này đều tùy tiện như vậy?”

Mợ nó.

Không biết ai vừa nãy sốt sắng sợ dính líu quan hệ với tôi, giờ còn không biết xấu hổ hỏi câu đó.

Bị vẻ mặt Thẩm Kính Bình dọa, tôi có châm ngòi, nhưng cũng không có tâm tư tiếp tục độ sức với hấn, tôi mệt mỏi, mệt đến ngay cả nói chuyện cũng phải kéo hết sức lực.

“Anh muốn nghe cái gì, anh sợ cùng tôi có quan hệ dính líu, tôi đã nói không để ý, anh còn sợ gì?”

Nói xong, tôi khô cằn cười một tiếng, mang chút tự giễu, tiếng cười mang theo tất cả thâm lương.

“Anh sợ, sợ tôi không sạch sẽ, làm dơ anh?” Tôi chớp mắt, nhìn khuôn mặt anh tuấn của hấn, “Tôi cho anh biết, tôi cái gì cũng không cần, cũng không muốn cùng anh dây dưa, chỉ cầu anh biến mất khỏi cuộc sống của tôi nhanh một chút, giữ cho tôi một phần tôn nghiêm cuối cùng.”

Tôi giờ cái gì cũng không còn, chẳng nhẽ ngay cả phần tôn nghiêm ấy cũng ném đi?

Nói xong, cũng không muốn tiếp tục nhìn mặt hấn, tôi cúi đầu, lẳng lặng nhìn hoa văn trên gạch lát.

Thẩm Kính Bình không nói chuyện, qua nửa ngày, tôi nghe thấy tiếng bước chân của hắn.

Hắn không hề do dự, thẳng tắp hướng tôi đi tới.

Tôi lẳng lặng đứng ở nơi đó, cảm nhận được tia ấm áp khi nam nhân tiếp cận.

Sau đó, tia ấm áp ấy đi thoảng qua tôi.

Thẩm Kính Bình lẳng lặng thoảng qua cuộc đời tôi, như một ngọn gió thổi qua không chân thực, như một người chưa từng nhìn thấy.

Kết thúc.

Tôi không kịp bắt đầu cuộc tình, từ nay về sau, tôi vẫn là tôi, nhưng tôi sẽ sống như lúc tôi chưa từng gặp anh.

Đây là nhân từ lớn nhất tôi có thể làm với chính mình.

Tạm biệt, Thẩm Kính Bình.

Chú thích:

(1) Từ gốc QT, tui hêm hiểu lắm +_____+

Ngày thứ 4....

12. Chương 12: “tôi Và Hắn, Xưa Nay Không Có Bắt Đầu, Làm Sao Có Chuyện Chia Tay?”

Sinh lão bệnh tử, nhân chi thường tình.

Yêu và đau, đều là việc bình thường.

Phạm phu tục tử, âm thực nam nữ, gặp gỡ rồi tách ra, cũng không tính là đại sự.

Cho nên thật ra tôi rất ít nhớ tới Thẩm Kính Bình.

“Thịnh Dịch?”

Tiểu Hắc thấy tôi đang ngẩn người, gọi to một tiếng, nhìn tôi hơi giật mình phục hồi tinh thần, mới cúi đầu nhìn văn kiện trong tay.

“Làm sao vậy?” Tôi mím môi, cười hỏi hắn.

“Lát nữa tôi có việc, ngày hôm nay anh giúp tôi tái khám và kiểm tra phòng cho bệnh nhân được không?”

“Hả?” Ý cười thêm sâu sắc, tôi liếc mắt nhìn hắn, “Hẹn hò với chủ nhiệm?”

Trên mặt Tiểu Hắc có chút hồng, không nghĩ tới mặt hắn đen vậy mà vẫn đỏ mặt.

“Hẹn hò cái đầu anh!” Tiểu Hắc một bộ hận không thể đem văn kiện ném lên mặt tôi, “Tôi bận chính sự!”

“Chính sự gì?” Tôi nhún nhún vai, tiếp nhận văn kiện Tiểu Hắc đưa lại, quét mắt xem danh sách những bệnh nhân tái khám, hồ hững hờ.

“Tái khám cho Thẩm Kính Bình.”

Nha.

Ánh mắt của tôi dừng lại trên mặt giấy trơn bóng một chút, sau đó trôi chảy nhìn xuống hết văn kiện.

Tôi nên nói cái gì, tôi có thể nói cái gì nữa đây?

Tiểu Hắc tựa hồ luôn luôn ở một bên chú ý sắc mặt tôi, ánh mắt của hắn phi thường nhạy cảm, tôi không muốn tránh, cũng lười trốn, khép lại văn kiện, ngẩng đầu nhìn Tiểu Hắc.

“Vậy làm phiền anh rồi.”

Tiểu hắc nhìn vẻ mặt tôi không chút gợn sóng, nhúu nhúu mày, “Kỳ thực, đây cũng là anh, nhưng mà...”

Anh với Thẩm Kính Bình chia tay thật hả?”

Tôi nhếch lông mày, cảm thấy buồn cười, tôi biết Tiểu Hắc quan tâm tôi, chỉ là tôi không nghĩ tới hắn lại nhắc đến nam nhân kia.

“Tôi và hắn, xưa nay không có bắt đầu, làm sao có chuyện chia tay?”

Nói xong, tôi đứng dậy, “Tôi đi kiểm tra phòng, cậu đừng quên chúng ta quen biết đã lâu.”

Bên tai âm thanh Tiểu Hắc nói liên miên cần nhẩn như trước không ngừng lại, tôi có chút bất ngờ, hắn trước đây chưa bao giờ nói nhiều như vậy.

“Kì quái, khi anh không ở đây, Thẩm Kính Bình tìm chủ nhiệm hỏi về anh, đợi một thời gian dài, mới quyết định xuất viện, tôi cho là —— ”

Không có gì cho là, bước chân của tôi dừng ở cạnh cửa, hàn khí băng lãnh bắt bao quanh người, “Có lẽ hắn hỏi chủ nhiệm tôi có sạch sẽ không đi?”

Nói tới chỗ này, đã không còn cái gọi là “có thể nói”.

Như tôi và Thẩm Kính Bình, tới ngày hôm nay, đã không còn đường đi.

“Tôi đi kiểm tra phòng trước.”

Tôi không quay đầu lại, kẹp văn kiện rời đi.

Tôi biết Tiểu Hắc là vì tốt cho tôi, hắn cũng từng hi vọng tôi và Thẩm Kính Bình có một kết cục tốt, kỳ thực tôi cũng nghĩ tới, thậm chí tự hỏi chính mình, nếu như khi tôi trở về, Thẩm Kính Bình vẫn yêu tôi, tôi có ở cùng với hắn không?

....Sẽ.

Tôi hiểu rồi.

Nhưng Thẩm Kính Bình một cơ hội cũng không cho tôi.

Trong phòng bệnh, tôi nhìn bệnh nhân ngồi đối diện, bút máy trong tay viết không ngừng.

“Ngày hôm nay cảm thấy thế nào?” Tôi ngẩng đầu, nhìn nam nhân trước mắt, mỉm cười nói.

“Bác sĩ, tôi biết anh.”

“Hả?” Tôi nở nụ cười, chỉ chỉ chính mình, “Nhưng anh không phải tôi phụ trách mà.”

Hắn chớp mắt một cái, “Không phải, không nói chuyện như anh!”

Nói xong, hắn tựa hồ rất gấp, nhảy dựng lên nắm chặt tay tôi kéo sang bên cạnh.

Sóng tinh thần của bệnh nhân rất lớn, có tình trạng nôn nóng nghiêm trọng, y tá vừa thấy liền vội vã cuống cuống chuẩn bị gọi người.

Tôi nhìn bệnh nhân, trên mặt hắn cảm xúc mười phần rõ ràng, không rơi vào hoảng hốt, liền ngăn y tá lại.

Hắn kéo tôi đến bên một cái tủ thấp bé, khoa tay múa chân cho tôi xem, “Đây này, một soái ca, anh mau nhìn!”

Hắn sốt ruột nhìn tôi, như kiểu nếu tôi không mở tủ ra hắn sẽ nhét tôi vào tủ.

Tôi cười cười, kéo ngăn tủ, sau đó cười không nổi.

Trong ngăn kéo toàn bộ đều là tôi, chính xác hơn thì là tôi dưới ngòi bút Thẩm Kính Bình.

Khi Thẩm Kính Bình cho tôi xem chân dung “Bánh bao”, tôi còn cười nhạo hắn, bây giờ xem ra, hắn đúng là biết vẽ.

Theo bệnh tình chuyển tốt, hắn vẽ tôi ngày càng giống, cũng ngày càng nhiều.

Từ ban đầu là vài nét bút sơ sài, đến lúc sau, cẩn thận đến từng sợi tóc của tôi.

Trùng mắt, híp mắt cười, nổi giận, hờ hững, toàn bộ đều là tôi.

Tôi khó có thể tưởng tượng, hắn mang theo tâm tư như thế nào, vẽ tôi nhiều như vậy.

Tôi không dám chạm vào những bức tranh đó, phảng phất nếu như chạm vào, tôi liền vạn kiếp bất phục.

Da trâu thối phá thiên(1), tôi đến cùng vẫn không thể quên được hắn.

Cảm giác buồn nôn mãnh liệt xông đến, tôi cuống quýt gọi y tá lại, tông cửa xông ra.

Trong một góc ít dấu chân người, tôi dựa tường, thở dốc từng ngụm từng ngụm, ngực đau rất, như đốt thành một mảnh, khiến người nghẹt thở.

Nước mắt sinh lý không ngừng được, trong lúc lơ đãng, đáy mắt đã ướt ươn ướt.

Ngón tay tôi nắm chặt áo blouse trắng trước ngực, vò đến nhăn nheo.

Tôi không khống chế được trái tim mình, không khống chế được tư tưởng của mình.

Sự mềm yếu của bản thân làm tôi cảm thấy buồn nôn.

Tôi đột nhiên nở nụ cười, tiếng cười trầm thấp vang vọng trong hành lang trống rỗng.

Tôi lắc lắc đầu, không đợi tôi đứng thẳng người, tầm mắt rơi trên mặt đất đột nhiên xuất hiện một đôi giày da, tôi hoảng hoảng hốt hốt nghĩ, đây đại khái là người có tiền.

Vừa ngẩng đầu, ý cười sâu hơn.

Như cười nhạo, cũng không biết là đang cười nhạo mình hay người kia.

“Anh làm sao vậy?” Thẩm Kính Bình đứng trước mặt tôi, cúi đầu nhìn tôi đang dựa trên vách tường.

Tôi lắc đầu một cái, đứng thẳng người, vẫn không cao bằng Thẩm Kính Bình, hắn mang dép cũng cao hơn tôi một chút, cũng cường tráng hơn tôi, dễ dàng kéo tôi vào trong lồng ngực.

Nhưng đó là khoảng thời gian xa xôi trước đây.

“Anh không cần lo lắng, tôi không phải con trai của anh.” Tôi gạt nhả nhìn hắn, đúng như dự đoán, lông mày Thẩm Kính Bình nhíu lại mấy phần.

Tôi thấy hắn không nói lời nào, cũng không muốn lần gặp lại này có thêm gì khác, chuẩn bị rời đi.

Lần này đến lượt tôi, đi thoáng qua anh.

Nhưng tôi đi không thành công, Thẩm Kính Bình đột nhiên kéo cổ tay tôi, nhìn tôi, “Thịnh Dịch, chúng ta nói chuyện.”

Tôi nhìn hắn, nhìn ánh mắt của hắn, trong đôi mắt kia đã từng cả ngày lẫn đêm đều là hình bóng tôi, chỉ là người trước mắt này, không phải người kia.

Tôi thanh tỉnh, cho nên quyết định quên đi, cho dù khó hơn nữa, đau hơn nữa, cũng phải quên đi.

Tôi cười, đẩy bàn tay của hắn ra, “Cút.”

Nhiều ngày như vậy, lần đầu tiên tôi nói được một câu thật tâm thành ý.

Chú thích:

(1) Vâng, lại là thành ngữ TQ, tui hông hiểu.....

Ngày thứ 3....

13. Chương 13: “anh Đây Là, Thiếu Tình Yêu, Cho Nên Đến Chỗ Tôi Kiểm Thêm?”

Đang muốn bỏ chạy, nhưng trong đầu Thẩm Kính Bình còn lưu lại kí ức không thể xóa về tôi, thế là tôi vẫn đành hoàng bị hắn kéo trở về.

“Anh muốn làm gì?”

Tôi bị Thẩm Kính Bình đè trên vách tường, trước mặt là lồng ngực người kia, mùi vị quen thuộc đột nhiên tràn ngập toàn bộ xoang mũi, khiến tôi đau đầu.

Đầu có thể rơi, máu có thể chảy, riêng khí thể không thể ném.

Tôi nghehnh cảm nhỏ lên, vẻ mặt không phục.

Thẩm Kính Bình híp mắt, đại khái là do bộ dạng này của tôi khiến hắn cảm thấy không thoải mái, hắn vươn ngón tay xiết chặt cầm tôi.

Ngọa tào(1)!

Tôi nhanh chóng cố gắng hất tay hắn đi, nước mắt sắp rơi xuống, hắn syết thì bóp nát xương cầm tôi.

“Thả ra!! Con mẹ nó anh thả tôi ra!!!”

Hai tay tôi dùng sức kéo tay Thẩm Kính Bình, Thẩm Kính Bình sửng sốt, chậm rãi buông lỏng cầm tôi ra.

Tôi nhanh chóng thu tay về, đang định xoa xoa cằm của mình thì động tác của Thẩm Kính Bình nhanh hơn, nắm chặt lấy tay tôi.

Không thể dây ra, cũng không thể để xuống, liền cứng lại ở đó.

Bàn tay hần khô ráo mà ấm áp, chẳng hề thô ráp, vừa nhìn là biết thiếu gia nhà giàu.

Tôi thật nể tôi lúc này còn có tư tưởng này kia, tôi lạnh lùng nhìn Thẩm Kính Bình, “Buông tay.”

Thẩm Kính Bình như đang trầm tư, bị tôi bất thành linh cắt ngang, không vui liếc tôi một cái.

Mẹ, đây là tay lão tử, đều phải móng giò.

Tôi bùng lên sức mạnh, dùng sức đánh lên tay hần, Thẩm Kính Bình không buông tay, trái lại nắm càng chặt.

Có lẽ là bị tôi làm phiền, hần thẳng thắn đặt tay lên thắt lưng tôi, kéo tôi vào trong lồng ngực, chặt chẽ ép trên tường.

Tôi bị đau khê rên một tiếng, hần lại ôm càng chặt, nắm tay tôi gắt gao.

Được lắm! Tôi khinh thường vênh mặt lên trời, đến giây giụa còn không được mà.

“Quả nhiên, vẫn là cảm giác ban đầu.” Hần nỉ non bên tai tôi, hơi thở ấm áp phun vào tai, khiến tôi run rẩy.

Tôi bất an nhúc nhích hai lần, cọ đến Thẩm Kính Bình rên một tiếng, làm tôi sợ đến mức không dám chuyển động, tôi hiểu rất rõ thân thể của hần, tự nhiên biết chuyện gì xảy ra.

Nhớ tới đêm hoang đường kia, nhớ tới bắp thịt rắn chắc ấy, trong mắt của tôi đọng đầy thê lương.

Đáng thương sẽ thấy buồn cười, tôi chậm rãi mở miệng, “Tại sao?”

Tại sao đã quyết định rời khỏi tôi, đột nhiên trở về trêu chọc tôi?

Thân thể Thẩm Kính Bình cứng một chút, không trả lời, nửa ngày, thanh âm buồn buồn truyền tới, “Sau khi rời khỏi nơi này, tôi không có một đêm yên giấc, cuối cùng tôi nhận ra mình muốn một người, ở trong ngực tôi, ôm tôi, nhớ tới lúc người đó trừng tôi, có vẻ người đấy thường hung ác với tôi.”

Nói xong lời cuối cùng, trong ánh mắt hắn chợt lóe một nụ cười, “Thì ra tôi cả đời chưa bao giờ bị người đối xử hung ác, không nghĩ tới hồ lạc bình dương bị khuyến khi (2).”

Ha ha.

“Bệnh nhân, phiền anh thả tôi ra trước được không? Hình như anh đến tái khám mà?”

Nghe thấy lời nói lạnh lùng của tôi, ý cười của hắn biến mất, biến thành bộ dáng băng lãnh ngày thường, vẫn cứ không buông tôi ra, “Tái khám đã xong, vị bác sĩ da đen kia nói với tôi, tôi có tâm bệnh, cho nên tôi đến tìm thuốc.”

“Em nhất định phải chữa khỏi cho tôi, bác sĩ.”

Ngữ khí ra lệnh lạnh như băng làm tôi rất không thoải mái, tôi không nợ hắn, nếu có nợ, cũng chỉ là từng có tình cảm quấy nhiễu hắn chữa bệnh, nhưng ngày hắn xuất viện đã phân rõ ranh giới với tôi, tôi không biết mục đích hôm nay đến đây của hắn là gì.

Nam nhân ôm rất chặt, ép tôi đến không thở được, cảm của tôi đặt trên bả vai của hắn, ở nơi hắn không thấy, ánh mắt tôi càng thêm lạnh lùng.

A, tôi hiểu được.

“Anh đây là, thiếu tình yêu, cho nên đến chỗ tôi kiểm thêm?”

Tôi hỏi thẳng, lười cùng hắn nói vòng vo, ngữ khí lạnh như băng.

Nam nhân không nhúc nhích, không phủ nhận cũng không thừa nhận, tôi biết, tôi đoán được tám chín phần mười hắn sẽ như thế.

Buồn cười, hắn không nguyện ý thừa nhận sự tồn tại của tôi, lại không thể không thừa nhận, bởi vì hắn cần tôi.

Sau đó thì sao, khi hắn không còn nhớ nơi này, khi hắn tìm được người hắn yêu say đắm. Lúc đó....

Tôi phải làm sao?

Cái gì cũng không còn, chỉ còn dư lại một đoạn tình cảm không có bảo đảm, đi theo suốt khoảng thời gian già nua còn lại.

Thẩm Kính Bình rút cục buông lỏng tôi, hất lui về phía sau, lẳng lặng nhìn tôi, đáy mắt yên tĩnh như mực, “Em yêu tôi.”

Hắn là thương nhân, ba chữ đơn giản, không đánh mà thắng, cứ thế xé nát da thịt tôi, buộc tôi phải đem hết thầy lợi thế ra đáp trả.

Tôi đột nhiên rất muốn cười, Thẩm Kính Bình, anh cũng quá tàn nhẫn với tôi rồi.

“Đó là trước đây, bây giờ thì không.” Tôi tránh né ánh mắt Thẩm Kính Bình, nhìn sang một bên.

Im lặng một lúc lâu, hắn đột nhiên khẽ cười, lặp lại lần nữa, kiên định hơn, trong thanh âm còn mang theo ý cười, “Em yêu tôi.”

Mợ nó.

Tôi không kiềm chế nổi rống vào mặt Thẩm Kính Bình, “Đúng!! Lão tử yêu anh, yêu đến không thể tự kiềm chế, mỗi ngày trôi qua đều như tự ngược, con mẹ nó tôi nhất định là bị thần kinh mới yêu anh bất chấp đau khổ như thế!!!!”

Thẩm Kính Bình nhìn tôi, ý cười trong mắt thêm sâu sắc.

Tôi nhìn nam nhân mi mục như họa trước mắt, tự nói với mình, đến lúc rồi, thẳng thắn nói rõ một lần, kết thúc chuyện này.

“Tôi cho anh biết, Thẩm Kính Bình, tôi có thể chữa cho anh, đương nhiên sẽ chữa khỏi cho chính mình, tôi yêu anh, không có nghĩa là yêu đến không màng tôn nghiêm, thời gian vô tình, sẽ có một ngày tôi quên được anh.”

Thẩm Kính Bình đột nhiên nắm chặt cổ tay tôi, “Không thể.”

Nam nhân, băng lãnh mà bá đạo, lời nói kia của hắn, không làm tôi ngạc nhiên.

“Anh muốn tôi, anh yêu tôi?” Ngữ khí của tôi bình phục lại, nhìn thẳng vào mắt Thẩm Kính Bình, dần từng chữ.

Trong mắt Thẩm Kính Bình có tia xoắn xuýt chần chờ, đây chắc là cảm xúc hắn chưa bao giờ trải qua, xa lạ đến kinh người.

“Anh không dám yêu tôi, Thẩm Kính Bình, anh không cho rằng nó chỉ là một loại ảo giác, nhưng khi anh chán nản chỉ có mình tôi ở bên anh, cho nên sinh ra ảo giác. Đó không phải là yêu.”

Những câu nói này, cũng là tự nói với chính tôi.

Tôi thay hắn đưa ra kết luận, sau đó liều mạng rút tay của mình ra, tôi vuốt thẳng áo blouse nhẵn nheo, khôi phục lại dáng dấp một bác sĩ ăm ắp ngày thường.

“Đi đi, anh rồi cũng sẽ quên tôi, cho bản thân chút thời gian, đó mới là liều thuốc cần thiết cho anh, không phải tôi.”

Nói xong, tôi quay người muốn rời đi, nam nhân đột nhiên nói một câu, “Tôi cho em tiền, tất cả mọi thứ em muốn, ở lại bên cạnh tôi, được chứ?”

Cách thức giữ lại vô dụng.

Tôi không quay đầu lại, trong lòng một tia gợn sóng cũng không có, “Bệnh nhân, tôi là bác sĩ, không phải tiểu bạch kiểm cho anh bao dưỡng.”

Chú thích:

(1) Ngọa tào khi dùng trong trường hợp có ý chửi rửa thì đó là một cách chơi chữ đồng âm ~ Ngã thảo: đồ rác rưởi. Nói chung nó chỉ là một câu buột miệng để chửi rửa thôi, có thể hiểu nó như Ngã kháo (mẹ kiếp gì gì đó...) (theo Tàng Thư Viện)

(2) Nguyên văn: “Long du thiên thủy tao hà hỷ, hổ lạc bình dương bị khuyến khi” là 2 câu trích từ cuốn “Tăng quang hiền văn” tập hợp nhiều ngạn ngữ dân gian là những lời giáo huấn của cổ nhân với người đời sau. Đại ý của hai câu này là nói về nỗi bi ai của người có quyền lực danh vọng khi sa cơ thất thế thì bị kẻ dưới mình khinh khi hiếp đáp. (Theo FB J.Law)

Ngày thứ 2.....

14. Chương 14: “tôi Từ Hôn, Là Bởi Vì Tôi Đã Yêu Bác Sĩ Của Tôi, Thịnh Dịch.”

“Cậu nói cái gì?”

Tôi đi vòng qua bàn làm việc, liều mạng lắc vai Tiểu Hắc, “Cậu lặp lại lần nữa coi?”

Tiểu Hắc bị tôi lay phiền, vỗ lên tay tôi, “Đừng làm tật xấu, Thẩm Kính Bình mua bệnh viện.”

“Bệnh viện chúng ta vốn thiết kế cho người giàu có, chuyên môn điều dưỡng cho người giàu, nghe nói người xây bệnh viện năm xưa có quen biết với Thẩm Kính Bình, qua qua lại lại liền đổi chủ.”

Tôi hoảng hoảng hốt hốt vừa xoa cánh tay bị Tiểu Hắc vỗ đau vừa loanh quanh đến cạnh ghế sa lon.

Tôi chậm rãi ôm gối, vùi đầu mình vào đó.

“Tao rửa chết mày, Thịnh Dịch, cho chữa miệng tiện, cho chữa miệng tiện.” Tôi oán hận nói thầm, dùng sức kẹp đầu của mình, muốn kẹp ra nước.

Mẹ nó, tôi chỉ tùy tiện nói một câu không phải tiểu bạch kiểm để hấn bao dưỡng.

Tên khốn kia quả thật không bao dưỡng tôi, âm thầm trở thành nhân gia của đơn vị tôi làm việc.

Tôi thuộc về bệnh viện, bệnh viện thuộc về Thẩm Kính Bình, cho nên, tương đương với ——

Tôi thuộc về Thẩm Kính Bình.

Lô-gic này không thành vấn đề.

“Chắc chắc chắc.” Tiểu Hắc lắc đầu, đi tới, “Nhân gia đều vì anh mà nghiêng nước nghiêng thành, này cây tô thiết (1), coi như không nở hoa, cũng nên động động tâm chứ, đừng phá đất.”

“Hừ.” Tôi vút gối đi, trợn mắt nhìn Tiểu Hắc khiển trách, “Cậu không phải là bị cường quyền áp cong eo, dùng tôi làm cầu thang tiến tới đấy chứ?”

Về mặt Tiểu Hắc như ăn phải cứt, đang chuẩn bị mở ra kĩ năng độc miệng thì một thanh âm đột nhiên chen vào, “Cường quyền?”

“Đang nói tôi?” Chủ nhiệm không biết vào từ lúc nào, cười híp mắt đứng một bên, nhìn về phía Tiểu Hắc, “Ai áp cong eo em?”

Tiểu Hắc lườm hấn một cái, một bộ không thèm để ý, vỗ trán tôi, “Mau giải quyết đi, nhân gia vì anh mua lại bệnh viện, anh còn muốn người ta bắc thang mua mặt trăng à? Mau giải quyết, không thành công cũng thành thụ (2).”

Tôi ngồi bó gối, cúi đầu ảo não, “Không phải không muốn giải quyết, mà là hấn căn bản không yêu tôi.”

“Chưa chắc.”

Chủ nhiệm đột nhiên nói chen vào, hần cúi đầu nhìn tôi vùi trong ghế sofa, “Trong quá trình khôi phục hần có nói với tôi, hần đối với anh có lo lắng.”

“Lo lắng?” Tôi nhú nhú mày, “Hần có thể đối với tôi có cái gì lo lắng?”

“Hần nghĩ cậu không yêu hần.” Chủ nhiệm biểu tình không thay đổi, vẫn là cười híp mắt, đan chéo tay đặt sau lưng.

Tôi không biết đáp gì, khô cần mở miệng, “Tôi đã nói với hần tâm ý của tôi, nhưng khi tôi hỏi hần có thích tôi không, hần không trả lời.”

“Không trả lời không có nghĩa là trong lòng hần không có cậu, tôi biết chuyện của hai người tôi không nên quản, chẳng qua là tôi cảm thấy đáng tiếc, nếu là bởi vì bỏ lỡ dịp may, khả năng gặp lại không có đâu.”

“Bỏ lỡ, là chuyện đáng sợ nhất.”

Tôi hừ lạnh một tiếng, “Không phải tôi nguyện ý bỏ lỡ, mà là nhất định phải bỏ lỡ.”

Tôi ngẩng đầu nhìn hần, “Anh nắm trong tay toàn bộ quá trình trị liệu của Thẩm Kính Bình, anh hần phải biết, trong quá trình khôi phục hần có sinh ra tâm lý ỷ lại tôi, mà tâm lý này với hần bây giờ không có quan hệ gì, hần không nhất định sẽ thật sự yêu thích tôi.”

Chủ nhiệm có vẻ bỗng nhiên tỉnh ngộ, sau đó vẻ mặt trở nên rất kỳ quái, “Cho nên, cậu không chấp nhận hần, là vì hần không thích cậu?”

Tôi đoán không ra vẻ mặt đó của hần có ý gì, chỉ có thể lạnh mặt gật gật đầu.

Nghe tôi nói, biểu tình chủ nhiệm có chút vi diệu, Tiểu Hắc đột nhiên đẩy hần, “Chuyện của người ta, anh xía vào làm gì, đã trễ rồi.”

Tôi nghi hoặc nhìn Tiểu Hắc, Tiểu Hắc bĩu môi, “Hôm nay mới vừa có tin tức, Thẩm Kính Bình đính hôn.”

Trái tim của tôi nhói lên một cái, nhưng trước mặt hai người kia, ngại ngần không biết nói cái gì, dừng một chút, mới chậm rãi hỏi, “Tại sao tôi không biết?”

“Mấy ngày nay anh xem mình như người máy, không đọc báo cũng không xem TV, sắp hoàn toàn tách biệt với thế gian, anh biết cái đêch gì chứ?”

“Nhưng mà, việc này lớn như vậy, với anh cũng có liên quan, trước sau gì anh cũng phải biết.” Tiểu Hắc cười trên nỗi đau của người khác, ra lệnh cho chủ nhiệm mở ti vi.

Chủ nhiệm nhận mệnh nhún nhún vai, vừa mở TV, vừa trấn an tôi, “Cậu chuẩn bị kỹ càng chút, tránh nhận kích thích quá lớn.”

Tôi có thể nhận kích thích gì, tôi đã sớm biết, không có tôi, cuộc sống của nam nhân vẫn sẽ tốt đẹp như trước.

Bữa môi, tôi đem tầm mắt đặt trên ti vi, là chương trình giải trí, cũng coi như rất hot, thường đưa chút tin giải trí bên lề, trước đây tôi có xem qua.

Chờ tôi xem xong chương trình phát lại kia, dưới ánh mắt sáng quắc của hai người kia cứng ngắc xoay người, tôi không dám nhìn sắc mặt của mình.

“Mợ nó, thế mà nói hấn đính hôn...” Đôi môi tôi run run rẩy rẩy lên án Tiểu Hắc bịa đặt.

Tin tức làm cả thành phố náo loạn gần đây, là Thẩm Kính Bình công khai từ hôn.

Thì ra Thẩm Kính Bình có hôn ước với một vị đại tiểu thư. Không biết hai người sau lưng đạt thành thỏa thuận gì, cứ thế hòa bình hủy bỏ hôn ước, nghe nói cha của vị đại tiểu thư kia khi nghe tin lên cơn đau tim nhập viện, gây xôn xao dư luận.

Đó cũng không phải là thứ làm tôi chấn động, thứ làm tôi chấn động là lí do Thẩm Kính Bình từ hôn.

Hắn dám lấy tôi làm bia đỡ đạn.

Tôi trợn mắt ngoác mồm nhìn nam nhân đằng hoàng trình trọng nói hươu nói vượn.

“Tôi từ hôn, là bởi vì tôi đã yêu bác sĩ của tôi, Thịnh Dịch.” Hắn dừng lại một chút, ý cười sâu sắc thêm, “Cũng coi như là tổ tình đi, hấn là nam nhân, các vị cũng nên giúp tôi giờ cao đánh khề một chút, tôi cũng không muốn người tôi yêu chịu nhiều áp lực.”

Ánh mắt nam nhân nhìn camera hư hư thực thực, lại chân thành khiến trái tim nhỏ người ta run rẩy, nếu như người hấn lời xuống nước không phải tôi, tôi có thể sẽ rất cảm động.

À mà hấn không phải kéo tôi xuống nước đâu, hấn là nhấn tôi chết chìm giữa biển rộng bao la mới đúng.

Tôi hít sâu một hơi, ngoài cười trong không cười hỏi chủ nhiệm, “Hấn giờ ở đâu?”

“Hấn” trong lời nói của tôi là ai chắc mọi người đều biết, chính là Thẩm Kính Bình.

Chủ nhiệm thoát nhìn không một chút nào lo lắng cho lãnh đạo bên trên, “Phòng làm việc của viện trưởng.”

Hai ngày nay mới làm thủ tục bàn giao, thời gian Thẩm Kính Bình ở trong phòng làm việc của viện trưởng rất nhiều, thường cùng viện trưởng thảo luận chút sự tình.

Lúc tôi đến, không nhìn thấy viện trưởng, chỉ có một mình Thẩm Kính Bình ngồi trên ghế da xem văn kiện, nhìn thấy tôi xông thẳng vào thì hơi trợn mắt nhìn một chút, sau đó cúi đầu tiếp tục xem văn kiện.

“Không định giải thích với tôi một chút?”

Tôi đứng trước bàn làm việc, ôm cánh tay, cười lạnh nhìn Thẩm Kính Bình, “Ngài có vẻ rất nhàn nhã.”

Thẩm Kính Bình không thoải mái liếc tôi một cái, lấy bút máy, tiêu sái ký tên, sau đó để văn kiện xuống, chăm chú nhìn tôi, “Em muốn tôi giải thích cái gì?”

Nam nhân đột nhiên nghiêm túc nhìn tôi, làm tôi có chút không quen, nhưng không làm tôi quên mục đích đến đây.

“Tin tức trên TV.” Trong lòng âm âm sóng dậy, Thẩm Kính Bình lẳng lặng nhìn sâu vào mắt tôi, tôi cuối cùng vẫn nói ra.

“Ồ?” Thẩm Kính Bình nở nụ cười, hắn khi cười có thể giết chết người, “Đưa thì đưa, em tìm tôi làm gì, lời tôi đã nói, cũng không thể đổi ý.”

Đối với hành vi vô lại của Thẩm Kính Bình, tôi kịch liệt lên án.

“Tại sao anh lại lấy tôi làm bia đỡ đạn?! Giữa tôi và anh giờ không còn quan hệ gì cả.”

Tôi cười giận dữ, đối với Thẩm Kính Bình tôi thật sự không có biện pháp nào, khiến tôi có chút nhớ tới kẻ không bình thường từng vọt tới trước tôi làm nũng chơi xấu, xem ra trong xương hắn vốn có sẵn tính vô lại.

Nhìn khuôn mặt Thẩm Kính Bình lạnh như băng, khóe miệng tôi cong thêm mấy phần, “Còn có bệnh viện này, anh lấy làm gì chứ?”

Thẩm Kính Bình không nói, hắn lạnh lùng kéo khóe miệng, từ sau bàn làm việc đứng dậy, đi đến trước mặt tôi, dựa người bên bàn làm việc, chân dài duỗi ra bên cạnh tôi.

Tầm mắt của hắn thẳng một đường với tôi, trong mắt một gợn sóng cũng không có, cứ như vậy bình tĩnh nhìn tôi, từng chữ từng chữ nói tới cực kỳ rõ ràng.

“Không có quan hệ, nằm mơ.” Hấn từ từ nở nụ cười, nếp nhăn trên khóe mắt khi cười mang từng tia ôn nhu, “Tôi đã nghĩ xong, coi như em từ chức, tệ nhất, em đi đâu tôi theo đó.”

“Nếu không mua bệnh viện, thì mỗi ngày sẽ đi đăng ký.” Hấn mím môi, như kể chuyện cười, nhưng trong mắt một ý cười cũng không có.

Tưởng tượng nam nhân mặc đồ Tây đi giày da mỗi ngày đến phòng khám bệnh, tôi nở nụ cười, “Anh đừng phá nữa, làm thế được cái gì?”

“Được em.”

Hấn ngẩng đầu lên, cực kỳ cấp tốc chạm xuống chóp mũi tôi, “Em muốn đáp án, tôi đã nghĩ xong, em muốn nghe không?”

Ý cười của tôi cứng lại, khó khăn mở miệng, “Không phải anh đã —— ”

“Tính tình của tôi khi cùng em nhận thức cái kia với tôi bây giờ khác nhau, tôi cũng từng suy nghĩ rất nhiều, tôi không thể xác định, nếu không phải yêu thích em thì sao lại phí công trên chọc em.

Nhưng bây giờ, tôi có thể cho em đáp án.”

“Cái gì?” Tôi cúi đầu, lòng bàn tay chảy mồ hôi.

“Còn cần hỏi sao, tôi thẳng chúc cho em.”

“Thẳng chúc?”

Hấn nở nụ cười, dán vào tai tôi, “Bác sĩ gốc của tôi, em bây giờ, là một lão bản nương.”

Chú thích:

(1) Cây Tô Thiết hay còn gọi là cây Thiết (cây vạn tuế) là loài cây khó nở hoa nhất trên thế giới. Do đó, bạn Tiểu Hắc mới nói không nở hoa cũng nên động tâm.

(2) Tui chém bừa đây =)))))) gốc QT là “Thành tựu thành, không thành tựu phân”

Ngày cuối cùng, tạm biệt tình đơn phương tuổi thanh xuân!

*P.s. Xâm quá - ____ - *tự vả**

~~~Toàn văn hoàn ~~~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/benh-nhan-tam-than-suong-hon-nhieu>